

Tartalomjegyzék

Szeretni az életet a végsőkig

- Luciano Ruga

3

NOVARESE ÉV

4

Mátraverebély- Szentkút-i lelkigyakorlatról -

Kormos Csaba atya

8

Világi Krisztushívők apostolkodása

a SZÖT-ben - Vojtóné Katalin

14

Magyarok Nagyasszonya

- Ferencz János atya

17

CVS papok - Luciano Ruga

18

Tanúságtétel

19

ISTEN IGÉJE

20

Tanúságtétel - Farkas Eleonóra

22

Az irgalom, az engesztelés

- Séra Sándor

26

Máriabesnyői vezetőképző

34

Hírek

35

Luciano Ruga

Szeretni az életet a végsőkig

Marie-Ange, Emmanuel, Salamatou, Aïsha, négy afrikai gyermek, akik 18 hónapos korukban haltak meg kanyaróban 2011. áprilisában, Mouda-ban, Kamerunban. Aki látta őket, bátran, panasz nélkül életükért végsőkig küzdeni, utolsó erejükkel táplálkozni, felteheti a kérdést: MIÉRT? A válasz egyszerű, s talán éppen ezért nehezen megfogható. A tény a következő: létezik a kanyaró és annak a lehetősége, hogy elkapható. A kis Aïsha siralmas állapotban érkezett a Betlehem központba (szociális-rehabilitációs központ). Jól viselte a kezelést és jobban lett, szószerint “kivirágzott”. Azonban a nagymama egy látogatásakor megfertőzte őt kanyaróval, s ez végzetes lett számára. Ha a nagymama nem jött volna, ha nem lett volna fertőzött, ha legalább tudta volna, hogy betegséghordozó és így óvatos lett volna, ha... ..

A kis Aïsha 18 hónaposan halt meg. Túl rövid élete volt? Kétségtelen. Érzelmi szinten minden élet rövidnek tűnik, még a nagyszüleink élete is, akik magas kort értek meg. Tizennyolc hónap azonban valóban túl kevés, s egy ilyen rövid lét szinte elsuhan mellettünk.

Próbáljuk meg azonban életünk mennyiségét “megmérni”... A szürke emberek tették ezt Michael Ende, “Momo” című híres regényében. Egy időbankban tárolták a “megszámolt” felsorolt, megmért, de el nem használt idejüket. Vajon irigyelnünk kellene a “szürke embereket”, akik gazdagok az időben, de szegények a szeretetben?

Marie-Ange, Emmanuel, Salamatou, Aïsha élete “mennyiségileg” nagyon rövid volt, “minőségileg” azonban kivételes intenzitású, amely sok jólétben lévő egészséges ember számára ismeretlen. Létünkben, amelynek tartamát a sokszínű elemek összessége határozza meg, szerethetjük és ajándékozhatjuk az életet vagy számolhatjuk az órákat, s magunknak tartjuk meg őket. Az evangéliummal szólva: “aki meg akarja menteni életét, elveszíti; aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét” (Mk 8,35).

A négy gyermek sok életet kapott ajándékba mindazoktól, akik minden eszközzel próbálkoztak gyógyítani, s megmenteni életüket. Együtt harcoltak Emmanuel életakarásával, amely végtelenül erősebben tükröződött szemeiben, mint az elhatalmasodó ragály. Ha az életszeretnek, s az élet ajándékozásának van értelme, akkor a kameruni Mouda város Betlehem központ kis rendelőjében a köveknek is van értelme.

Prende il via L'ANNO NOVARESIANO

A elnevezés egyszerű: „NOVARESE ÉV”. Két szó, amely azonban magában foglalja az egész programot. Vagy jobban mondva kidolgoz egy olyan tervet, amely beékelődik a maga valóságában és jelet hagy maga után.

Monsignor Novarese boldoggá avatási folyamata befejeződik: már a jövő év, 2012. lehet a hivatalos szertartás éve.

Az Egyház – amely már hivatalosan elismerte Novarese atya erényeinek hősiességét – boldognak nyilvánítja Luigi atyát, bemutatva őt, mint a mi példaképünk, a mi barátunk, és pártfogónk.

Az utódok, akik az ő általa alapított szervezetek munkáját folytatják (MÁRIÁS PAPI SZÖVETSÉG, SZENVEDÉS ÖNKÉNTESAI ÉS TESTVÉREI, BETEGEK FIVÉREI

Novarese év

ÉS NŐVÉREI, KERESZT CSENDES MUNKATÁRSAI) azonban egy új kihívásokban és új, találkozóknak gazdag korszakot kezdenek.

Az Egyház felhívja a figyelmet, újra javasolja monsignore Novarese példáját és tanítását a híveknek, s a média apparátusa is megjelenik – a televízióktól, újságoktól, rádióktól, valamint az Internet ügynökségeitől élénk figyelem kíséri a papot, aki az életét a betegeknek

szentelte, s megértette a betegekkel, hogy ők egy új típusú apostolátus főszereplői.

„Rávilágít, bele foglalja a mi alapítónk tanítását és körvonalazza, hogy késznek kell lennünk,” mondja don Armando Aufiero, a CVS Szenvedés Önkéntesei kiadói kezdeményezések felelőse.

„Legyünk készek, nőjünk fel a feladatunkhoz, amely megértetni monsignor Novarese karizmájának fontosságát, gazdagságát és felismerésének időszerűségét.

Mit gondoltok, mely területen kell cselekednünk?

Novarese atya tanításának háromszázhatvan foka volt. Don Luigi gazdagabbá tette a teológiát a „szenvadás értékessé tételével”, az indítók pszichológiai kutatás volt, a lélek erőforrásait, a lélekben bekövetkezett gyógyulás, nyílt

tekintettel találkozott a szervezett lelki gyakorlatok gyógyszerével a betegek, mozgáskorlátozottak, pszichés betegek részére.

A megtett út még inkább misztikus út, ugyanis az Úr szeretetében taníttatta meg a betegekkel, hogy mi az, ami elválasztja a beteget attól, hogy jobban meg tudja ismerni önmagát.

Tehát ebben a megvilágításban kívánunk a jövőben tevékenykedni, újra javasolni monsignore Novarese tanítását annak teljességében.

Tehát a boldoggáavatás alkalom lesz Luigi Novarese atya népszerűsítésére?

Nem használnám a „népszerűsítés” szót. Az Ő életével, életszentségével és munkájával, amelyet végzett, Monsignorenak nincs szüksége semmiféle népszerűsítésre. Nem marketing tevékenységről, inkább megvitatásról beszélünk és mintegy összefoglalva szemben találjuk magunkat azzal, hogy újra ajánljuk az Evangéliumot a rendkívüli örökség és lelkiesség megismertetését, amelyet monsignor Novarese a világ betegeinek adományozott.

Mikor kezdődik a Novarese Év?

Szeptember közepétől a

könyvesboltok rendelkezésére áll az új életrajza, Luigi Novarese a „Lélek, mely gyógyítja a testet” címmel, melyet Mauro Anselmo újságíró írt, s a CVS kiadványa. A könyv 400 oldalas kiadvány, 35 fejezetből áll, fényképekkel gazdagított, elbeszéli Luigi Novarese életét az adott történelmi időszakba beillesztve. Valós képet mutat közösségünkről Re-től Valleluogoig, Brescia és aztán tovább, tovább, Ascoli Piceno, Bergamo, Lucera, Roma, Milano, Torino és körülbelül hetven egyházmegyében Északról Dél-Olaszorszáig, bemutatva aényt, az első lépését a Novarese Évnek.

A kötetet a Vatikáni Államtitkárságról Tarcisio Bertone bíboros vezeti be. Tartalmaz egy szövegrészt, öt rövid leírást, egy életrajzi vázlatot, elmélkedést, amelyet a bíboros adományozott, ezúton is szeretnénk hálánkat kifejezni. „A papi küldetés, amelyre Isten meghívta monsignor Novarese-t”, írta Őszentsége XVI. Benedek Államtitkársága. A világnak egy olyan kérdésével, aggodalmával találjuk szemben magunkat, hogy miért a szenvedés, a betegség (kérdés, amelynél mindig fennáll a veszély, hogy elválasztja az embert Istentől), a szenvedő személy lelki értékeinek fontosságát,

értékek, amelyekkel együtt jobb gyógymódot talál az orvostudományánál, egy út a gyógyulás felé, egy tapasztalat, a legmélyebb értelemben gazdag és emberi. A lélek, fejezi be Bertold bíboros, „így válhat a test részére gyógymóddá”.

Tehát a Novarese Év első lépése az életrajz. És azután? A boldoggá avatási szertartás előkészítéseként dolgozunk

még egy kis köteten is, egy összefoglalón az újságírók részére nyomtatva egy rövid leírás formájában. A második helyen kiadjuk társalapítónk, Elvira Myrjam Psorulla életrajzát, aki a Monsignore mellett volt az apostolátusban és erős impulzust adott a szervezet női ága fejlődésének. Erre az előző hónapban ébredtünk rá Cremban egy rendkívüli történet kapcsán.

1926
NOVARESE édesanyjával

1929
LUIGI jobbra az első fuvolával, a kórházban lévő betegekkel és lábadozókkal

1935
LUIGI NOVARESE jobbra az első tanuló társaival Almo Collegio Capranica-ban

1952
A betegek Luigi atyával Oropaban elhatározzák Ház építését

Miről is van szó?

Egy beteg, Cecilia Maria Cremonesi tapasztalatáról, aki hősiesen élte meg az ő betegségét, felajánlva azt az Úrnak. Ágyhoz volt kötve tizenhárom évig, az ő rövid élete, amelyet 1965-ben fejezett be 43 évesen, Cecilia hallgatta monsignor Novarese szavait a „Negyed óra derűsen” műsorban, amelyet a Vatikáni Rádió minden pénteken közvetített. Nem habozott egy levelet küldeni don Luiginak és kérte felvételét a Szenvedés Önkénteseibe. Így van, hogy Cecilia követve az CVS alapítójának tanítását, a reménység tanúságtevőjévé vált az összes beteg előtt, akik Cecilia előtt és után látták a betegségét, mint a keresztre feszített és feltámadt Krisztussal való találkozás lényegét.

Egy tanúságtétele a reménységnek, amelyet meg kell ismertetni!

Rekord idő alatt írtunk és adtunk ki egy 32 oldalas kis könyvet, gazdagítva azoknak a személyeknek az elbeszéléseivel, akik Cecilia tapasztalatának a tanúságtévői. Bemutatjuk

Crema-ban, hogy jobban megismertesse a beteget és a CVS-t.

Az életrajzon túl hogyan gondoljátok kidomborítani monsignor Novarese tanítását?

Mindenekelőtt az egyes személyek tanúságtételein keresztül, papok és világiak, akiket gyakran felkeresett don Remigio Fusi és don Giovanni Giuseppe Torre, don Antonio Giorgini, don Pietro Bonfadini, don Marco Castellazzi, don Janusz Malski, don Luciano Ruga aki az apostolátus vezetője, Graziano Benedettini testvér és mások. Ezek megszólaltatása után közreműködnek velünk azok, akik a Monsignoreval az első órától együttműködtek: Marta Duzzi, Vittorina Roseano, Mariuccia Cagliani és mások. Egy egész kötetre gondoltok? Egy kötetre és egy dvd-re is. Léteznek filmfelvételek is a Monsignore-ról, amelyeket újra át szándékozunk venni, hogy a filmre vett tanúságtételeket kövessük azokkal, akik a legszorosabban együttműködnek velünk.

Lesz a Monsignore-ról eddig kiadatlan publikáció?

Szervezetünk archivumában sok anyag van, amit elmélyíteni és értékelni kell, például Novarese elméletei a betegekről, levelezések, amelyekben foglalkozott velük, útbaigazítás, amelyet nekünk, papoknak adott. Nem is beszélve a Lelki Naplókról, rendkívül gazdag oldalak,

elméletek, észrevételek amelyek rendkívül hasznosak az apostolátus részére. Figyelemmel vizsgáljuk a levelezéseket, keressük, hogyan világíthatjuk meg a legjelentősebbeket.

Összegezve: milyen más kezdeményezéseket terveztek?

Három területet járunk körül.

Első a Monsignore egyénisége kis életrajz formájában megvilágítva, amelyet édesanyjának, Teresa Sassonenak szánunk, akinek hatása meghatározó volt az ő vallási képzésében, második a lelkiesség és annak lelki gyógyszer viszonya. Egy találkozó sorozatot tervezünk az elkövetkezendő években, amelyekre hívőket, orvosokat, pszichológusokat, neurológusokat és tudósokat, filozófusokat és teológusokat hívunk majd meg. Ezeken a találkozókön kívül egy: “A szenvedés ma” címmel egy kötet kiadásán gondolkodunk. Teológiai szemszögből összegyűjtjük a jelentősebb interjúkat. A cél a Monsignore máriás lelkületének kihangsúlyozása, s egy másik kezdeményezés, amely különösen aláhúzza a betegnek a bensőben lezajlott folyamatának fontosságát.

Egy bölcs gondolat?

Egy kérdés?

Egy összefoglaló, amely a

betegek húsvéti zarándoklatáról készül Lourdesban, amely minden évben pontosan megtörténik a CVS Brescia szervezésében.

A könyv a következő év első hónapjaiban elkészül, s mindenki részére meglepetés lesz.

Korábban három fő területről beszéltünk. Melyik a harmadik?

A harmadik az, ami azonnal elkezdődött. Olyan értelemben, hogy a Monsignore tanítását azonnal elkezdtük. A találkozók, a szövetség képzései a következő héttől kezdődnek el, kezdve a családok találkozásával Re-ben és Valle-luogo-ban. A téma **“Családnak lenni a CVS-ben”**

A Monsignore rövid életrajzát Monferrato Casale-ban is bemutatjuk.

Természetesen ez az ő városa, ahonnan származik.

De tudjuk, hogy Casaleban és az egyházmegyében vannak papok és hívők, akiknek még halvány fogalmuk sincs arról, hogy ki lehet Novarese.

Igen, tudjuk.

És nem törődnek vele?

Látjuk ezt, határozzuk meg úgy, hogy egy terület, ahol nem ismerik a Monsignore-t, egy nagyon egyszerű tényből ered, Novarese inkább tevékenységre gondolt, mint látványosságra törekedett. Többre használta az erejét, mint a kirakatba

tenni a sok-sok dolgot, amit tett. Ennél a javaslatnál szemben találtam magam Bertone bíboros által használt kifejezéssel az életrajz bevezetőjében, “az Egyháznak és a polgári társadalomnak szüksége van az innovatív tevékenységre a szenvedés értékessé tételével és a szenvedő személy tevékeny bevonásával az Egyház életébe”.

Egy új fajta munka, ahogy a Bíboros írja, amely méltó arra, hogy egyre inkább, egyre mé-

lyebben közismert legyen.

Mit szól hozzá?

Pontosan így van. “Nem rejtünk egy lámpást a véka alá”, mondja az Evangélium. A kandelláberre, lámpatartóra helyezük, hogy fényt adjon mindenkinek, akik a házban vannak. (Mt 5,15). Ez az, amit meg kísérelünk tenni. Egy évünk van, keressük, a módot, ahogyan elhelyezzük, hogy ragyogjon a fény, amelyet a Monsignore adott át nekünk és a betegeknek.

1957 október 7
7000 beteg
összejövetele a
Cortile
Belvedere-ben a
VATICAN-ban

1964 RE
találkozó, téma „A
betegeknek az igazsága”

1970 július Monsignor
Novarese a beteg
papok körmenetén

1983 Boldog II János Pál pápától homlokcsók

Lelkigyakorlatunk Mátraverebély-Szentkút

AZ IMÁDSÁG

I. előadás

Jöjj Szentlélek Úristen...

Az idei SZÖT-lelkigyakorlatunkon, ezen a csodálatos kegyhelyen az imádsággal kapcsolatos gondolataimat szeretném megosztani testvéreimmel. Három napon át az imáról, az ima fontosságáról elmélkedünk.

Nem tudnánk imádkozni – és egyébiránt semmit sem tenni – ha a Szentlélek nem sietne segítségünkre.

A Szentlélekről általában:

A HARMADIK ISTENI SZEMÉLY, URUNK és ÉLTETŐNK.

A Szentlélek az imádság Lelke.

Azt, hogy a Lélek nélkül képtelenek lennénk imádkozni, elsősorban a Szentírásból idézett helyekkel, az Egyház liturgiájával, tehát istendicsőítési gyakorlatával, és életből vett tapasztalatokkal szeretném megmutatni.

Például a liturgiából, a szentmiséből hallgassuk meg – az általam nagyon szeretett – az évközi vasárnapok 6. számú prefációjának egy részletét:

„A Szentlélek ugyanis, aki életre keltette a halálból Jézust, már elkezdte isteni munkálkodását lelkünkben, így reméljük, hogy a Húsvét titkában állandóan részesít minket...”

KRISZTUSSAL EGYÜTT SZENVEDVE, MEGHALVA és MEGDICSŐÜLVE /vö.1 Kor 15/: Lelki feltámadás itt a földön és egykoron testünk feltámadása Krisztushoz hasonló megdicsőült testben!

A mai napon befejezésül a szentségimádról, a szentségimádról keresztény életünket éltet forrásáról és tápláló erejéről kívánok beszélni. Az Eucharishtiában, az Oltáriszentségben közöttünk lévő Úr Jézus Krisztus előtt hódolattal leborulni, őt mindennél és mindenkinél jobban szeretni, vagyis imádni és életünk minden örömet hordozó és fájdalmas eseményéért dicsőíteni az Atyát a Fiú által a Szentlélekben: olyan csodát és boldogságot jelent, amivel egyedül a Mindenható és az Ő Szent Fia tud minket megajándékozni.

II. előadás

Ebben az előadásban először is az imádságról általában, majd pedig a szóbeli imádságról kívánok részletekbe menően beszélni.

AZ IMÁDSÁGRÓL ÁLTALÁBAN:

„Számomra az ima a szív lángolása, az égre vetett egyszerű pillantás, a hála és a szeretet kiáltása, megpróbáltatásban és örömben egyaránt.” /Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz/

Az imádság, mint Isten ajándéka: „Az imádság a lélek felemelése Istenhez vagy a megfelelő javak

kérése Istentől.” /Damaszkuszi Szent János/

Az alázat az imádság alapja – gőgösen, beképzelten nem lehet imádkozni!

„Még az sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk” /Róm 8,26/.

Az alázat készség arra, hogy ingyen kaphassuk az imádság ajándékát: Az ember Isten koldusa /vö. Szent Ágoston/

Az imádság, mint szövetség

Honnan fakad az ember imája? Bármilyen is az imádság nyelvezete, mindig az egész ember imádkozik: lélek, szellem, de főleg a szív.

Elsősorban a szívünknek kell imádkoznia. Ha ez távol áll Istentől, hiábavaló imáról beszélni!

A keresztény imádság szövetségi kapcsolat Isten és az ember között Krisztusban, Isten és az ember cselekedete; a Szentlélekből és belőlünk fakad, azaz amikor imádkozunk, a Szentháromságban való életünket különösen világosan és örömteli módon tapasztalhatjuk meg.

Az imádság, mint közösség

Az Újszövetségben az imádság Isten gyermekeinek élő kapcsolata végtelenül jó Atyánkkal, Fiával, Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel. Az ima annyiban keresztény, amennyiben Krisztussal vagyunk közösségben és szétárad az Egyházban, amely az Ő Teste.

/vö. Ef 3,18-21/

A keresztény imádság lényeges formái a következők:

Az áldás és az imádás, a kérő imádság, a közbenjáró ima, a hálaadás és a dicsőítés. Ezen utóbbi a legcsodálatosabb és legfelemelőbb, mivel Istent nem adományaiért illetve jótéteményeiért, hanem Önmagáért dicsérik és magasztalják.

A keresztény hagyomány az imádság három megnyilvánulását, módját őrizte meg:

A szóbeli imát, az elmélkedést és a szemlélődő imádságot. Közös vonásuk a szív összeszedettsége.

A SZÓBELI IMA:

1, Az imának elsősorban nem hosszúnak, hanem őszintének kell lenni. „Hogy imánk meghallgatásra talál-e, nem a szavak mennyiségétől, hanem lelkünk hozzáállásától függ” /Aranyszájú Szent János/.

2, A szóbeli ima keresztény imaéletünk nélkülözhetetlen része. A tanítványoknak, akiket vonzott Mesterük imája, amelyben az Atyával való – minden emberi értelmet meghaladó – csodálatos szeretetkapcsolata megnyilvánult és természetfölötti világosság árasztotta el arcát és egész lényét, az Úr egy szóbeli imát tanít, a Miatyánkot.

3, Az az igény, hogy belső imánkhoz hozzákapsoljuk érzékeinket emberi természetünkéből ered. Test és lélek vagyunk és szükségét érezzük annak, hogy érzelmeinket kifejezzük. Egész lényünkkel kell imádkozni, hogy könnyörgéseink igazán nyomatékosak és hathatósak lehessenek.

4, Emberi igényünk találkozik azzal az isteni követelménnyel, hogy Ő olyan imádkozókat keres, akik Őt Léleekben és igazságban imádják. Isten akarja a külső kifejezést is, amely a testet a belső

imához kapcsolja: nagyon fontos, hogy testtartásunk, összekulcsolt kezeink, arcunk, egész lényünk összeszedettsége Isten iránti teljes odaadásunkat és tiszteletünket fejezzék ki.

5, Amikor többen vagyunk együtt, akkor a legalkalmasabb a szóbeli imádság, amely által kifejezzük, hogy Krisztusban testvérek vagyunk és az Egyház családját alkotjuk. Ez azonban akkor ragadja meg a kívülállókat is, ha tudatosítjuk, hogy Isten jelenlétében vagyunk, ugyanakkor Isten bennünk, a szívünkben van jelen és az ima által Ő maga kíván szólni belőlünk.

III. előadás

Bevezető:

Abban az órában gyűltünk egybe e teremben, amikor az Úr Jézus meghalt értünk a kereszten, az Irgalmasság Órájában.

Jézus Fausztina nővérnek: „Amikor hármat üt az óra...”

Van egy fiatal, huszonéves nős barátom, aki évek óta az irgalmasság rózsafüzérét, illetve ájtatosságát minden nap elvégzi. Ha lehet, kövessük példáját!

AZ ELMÉLKEDÉS

Az elmélkedés mindenekelőtt keresés! A lélek keresi-kutatja a keresztény élet miértjét és hogyanját, hogy jobban ragaszkodhasson ahhoz, és választ adhasson arra, amit az Úr kér. Meg kell regulázni /rendszerbe illeszteni/, erős akarattal mederbe terelni, a megfelelő irányba kell fordítani figyelmünket, jóllehet ez áldozatot kíván. Segítségül vehetünk egy alkalmas könyvet is, mivel – hála Istennek – a keresztény lelki irodalom ezt számunkra bőségesen biztosítja.

Elsősorban a Szentírás, főleg az evangéliumok, a szentképek, a nap vagy a liturgikus időszak szent szövegei, a lelki írók művei, a lelkiségi írások, a teremtés és a történelem „nagy könyve” és Isten „mai napjának” oldala.

Az olvasottakról való elmélkedés arra vezet, hogy azokat megvalósítsuk, életre váltsuk. Így nyílik meg számunkra egy új könyv, az élet könyve. A gondolatokból az életbe lépünk át. Mint ahogy a lelki mesterek, úgy az elmélkedés módszerei is különbözőek. Kell, hogy a keresztény rendszeresen elmélkedjen, különben a magvetőről szóló példabeszéd első három esetére fog hasonlítani. Azaz útra, köves talajra, illetve tövises és bogáncsok közé hullott magra. /Mt 13/

A módszer azonban csak vezető; a lényeg az, hogy a Szentlélek segítségével haladjunk az ima egyetlen útján, aki maga Jézus Krisztus.

Az elmélkedés mozgásba lendíti a gondolkodást, a képzeletet, az érzelmeket és a vágyakat. Ez az indítás szükséges ahhoz, hogy elmélyítsük hitbeli meggyőződésünket, előmozdítsuk a szív megtérését és megerősítsük akaratunkat, hogy követni akarjuk Krisztust.

A RÓZSAFÜZÉR, azaz a SZENTOLVASÓ egyik legkedveltebb imádságunk, melyben Jézus Krisztus illetve a Szűzanya életének összesen húsz eseményéről, azaz a „titkokról” elmélkedhetünk. A Rózsafüzér az Evangélium összefoglalásának tekinthető. Gyönyörű imádságunk az Úrangyala is, melyben a Megtestesülés titkát szemlélhetjük. Napi háromszori elmondása akár egyénileg, akár családban nagyon ajánlatos és kívánatos. /Ilyenkor tulajdonképpen egy kiszolozsmát végzünk/.

A megváltottság örömét éljük át, és bátorítjuk az embereket, hogy a Megváltás gyümölcseiből részesüljenek, vagyis a Szent Kereszt titkát akarják megismerni /a MYSTERIUMBA, TITOKBA kívánjanak behatolni/.

2 történet a rózsafüzérrel kapcsolatban

1, 1945. aug. 6. Hirosima

2, 1955. Ausztria

Az elmélkedés, mint imádságos megnyilvánulás, melyből tennivalóim fölismerése és világos elhatározásaim fakadhatnak. Ezek megvalósításához a Szentlelket hívom segítségül.

Az elmélkedés nagyon fontos, a keresztény imának azonban tovább kell mennie: az Úr Jézus szerető ismerete és vele való egyesülés felé. **SZEMLÉLŐDÉS!**

A LELKI ÉLET tökéletességének útjai /via purgativa, via illuminativa, via unitiva, azaz a megtisztulás útja, majd a megvilágosodásé és végül az egyesülésé/.

Nagyon fontos, vagy talán a legfontosabb, a feltételek megteremtése!

P. Mócsy Imre: Nyitott szívvel

Nyugalmat, teljes csöndet keresek magamban és körülöttem – JELENLÉT

Mindig ugyanabban az időben elmélkedem.

Az első és legfontosabb, hogy Isten jelenlétébe helyezem magam, mindent és mindenkit zárjak ilyenkor ki gondolataimból, szívemből, csak Istent ne!

Ezt követően veszem el, illetve szemlélem elmélkedésem tárgyát. Megragad egy mondat, egy szó, egy gondolat, illetve a természet valamely vonzó, megigéző része, megjegyzem. Összpontosítok.

Beszélgetek az Úrral, megköszönöm az időt, amit vele tölthettem.

Alkalmadtán megjelölök munkámhoz valamilyen szándékot, és ennek fényében cselekszem, illetve végzem teendőimet.

TEHÁT:

1. Kellő feltételek megteremtése /csend, nyugalom, összeszedettség/
2. Isten jelenlétébe való helyezkedés: engedni, hogy Isten békéje áradjon át rajtam
3. Figyelem, gondolat, üzenet, hálaadás, elhatározás, hogy valamit másképp teszek, illetve nem mulasztok el.

Összefoglalva: Az elmélkedés imádságos keresés, mely mozgásba hozza a gondolkodást, a képzeletet, az érzelmeket és vágyakat!

A sulpicei módszer is egy elmélkedési imamód. Nézzük, hogyan is épül ez fel.
Istenben vagyok. A házban, a szobában, mindenhol jelen van, benne élek, lélegzem.

Isten bennem van.

Kívülről hatol lelkem belsejébe.

Nekem adományozza Megszentelő átélését.

Mondjam: Uram vagy, bennem vagy, közelebb vagy hozzám, mint én saját magamhoz.

/138. zsoltár: Uram, Te megvizsgálsz, és jól ismersz engem.../

3. mód

Jézus Krisztus az én Megváltóm a mennyben ülő Fényesség, Ő az én Mesterem. Senki sem szeret úgy, mint Ő engem, reám irányítja szerető pillantását. Rábízhatom magam.

Mondom: Nézd, Uram, itt vagyok.

Pilinszky János: IMÁDSÁGÉRT /ezt a verset érdemes többször elolvasnunk/

Kiscsoportos beszélgetés témái:

1, Mik ragadtak meg, mik nem?

2, Mik a kedvenc imáim?

3, Miért szeretem a szentmisét? Miért járok templomba?

4, Min szeretnék változtatni? Milyen helytelen cselekedeteim és mulasztásaim voltak? Miben szeretnék erősödni?

5, Milyen lehetőségeket látok másokkal imában közösségre lépni?

IV. előadás

A SZEMLÉLŐDÉS

- Mi a szemlélődés?

Avilai Szent Teréz így válaszol: „A szemlélődés szerintem nem más, mint benső, baráti beszélgetés, ahol gyakran kettesben társalgunk azzal az Istennel, akiről tudjuk, hogy szeret minket.

- „A szemlélődés keresni azt, akit a lelkem szeret.” /Én 1,7/.

Jézus az és benne az Atya. Keressük Őt, mert az utána való vágyakozás mindig a szeretet kezdete, és a tiszta hitben keressük Őt abban a hitben, amely által benne élünk. A szemlélődésben még lehetséges az elmélkedés, mindenestre a tekintet már az Úrra szegeződik.

- A szemlélődés idejét és időtartamát határozott akarattal kell megválasztanunk. Nem akkor szemlélődünk, amikor van időnk, hanem időt szakítunk arra, hogy az Úrért legyünk, azzal a szilárd elhatározással, hogy azt tőle nem vesszük vissza útközben, bármilyen megpróbáltatásokat és szárazságot

is tartogat számunkra ez a találkozás. Az elmélkedéssel ellentétben, mindig be lehet lépni a szemlélődésbe egészségünktől, munkánktól, vagy érzelmi állapotunktól függetlenül.

- A szemlélődés az imádság titkának legegyszerűbb kifejeződése. Ajándék, melyet csak alázattal lehet befogadni. Istennel való szövetségi kapcsolat szívünk legmélyén. Közösség, amelyben a Szentháromság átalakítja az embert, aki Isten képmása /Jer 31,33/ az Ő hasonlatosságára.

- A szemlélődés az imádság igazi erős ideje. A szemlélődésben „az Atya lelke által megerősít bennünket, hogy benső emberré váljunk, hogy a hittel Krisztus lakjék szívünkben, és gyökeret verjünk, és alapot vessünk a szeretetben” /Ef 3,16-17/

- A szemlélődés a hitnek Jézusra szegezett tekintete. „Én nézem Őt, Ő meg néz engem” mondta az arsi parasztember Vianney Szent Jánosnak, amikor a tabernákulum /oltárszekrény/ előtt ült.

Mindent Jézus fényében látni, jót, rosszat egyaránt és az Ő titkaiba is mélyebben behatolni.

- A szemlélődés Isten Igéjének hallgatása. Ez nem tétlenség, hanem a hit engedelmessége. Ennek legmagasztosabb példái: A Fiú igenje és Mária „fiat”-ja.

- A szemlélődésben mondott szavak összessége nem beszéd, hanem a szeretet tüzét tápláló rőzseköteg /hasonlítsuk össze: Jézus a szeretet lángoló tűzhelye és a mi szívünk hófoka/.

- A szemlélődés egyesülés Krisztus imájával abban a mértékben, ahogy a szemlélődés belevon minket az Ő misztériumába. Eucharisztia és szemlélődés tettekben megnyilvánuló szeretet /Kalkuttai Teréz anya és leányai, azaz a Szeretet Misszionáriusai/

- A szemlélődés olyan szeretetegység, amely sokaknak ad életet, abban a mértékben, ahogy a hívő lélek belenyugszik abba, hogy a hit éjszakájában maradjon.

Engedjétek meg Kedves SZÖT-ös Testvéreim, hogy elmélkedéseinknek mintegy a megkoronázásaként AVILAI /NAGY/ SZENT TERÉZT idézzem:

„SEMMI SE ZAVARJON, SEMMI NE RÉMÍTSEN
MINDEN ELMÚLIK, ISTEN NEM VÁLTOZIK:
A TÜRELEM MINDENT ELÉR;
ANNAK, AKI ISTENÉ
SEMMI SEM HIÁNYZIK: ISTEN EGYMAGA ELÉG”.

VILÁGI KRISZTUSHÍVŐK APOSTOLKODÁSA A SZENVEDÉS ÖNKÉNTESAI ÉS TESTVÉREI KÖZÖSSÉGBEN

14

Mottó: Szent Pál buzdít a nagy hivatáshoz méltó életmódra

„Méltóan éljetez ahhoz a hivatáshoz, amelynek részesei letettek.”

A méltó életmód kellékei között felsorolja az alázatosságot, szelídséget, türelmet, békét, lelki egységet, a szeretetet, mert ezek nélkül csak zengő érc és pengő cimbalom vagyunk.

Testvérek! Nem régen volt Pünkösöd, amikor a Szentlélek eljövételét, az Egyházunk születésnapját ünnepeltük. A II. Vatikáni Zsinat kijelenti: **„Az Egyház mi, magunk vagyunk.”** A Krisztusban hívők összessége, vagyis Isten népe. Szent Pál így fogalmaz az I. korintusi levél 12, 17. versében: „Ti, Krisztus teste vagytok, és egyenként tagjai.” **Minden tagnak közre kell működnie Krisztus Titokzatos Testének építésében.** A keresztény élet a keresztséggel kezdődik, vagyis azzal, hogy az ember az Egyház tagja lesz. Az Egyházban különbözőek a szolgálatok, de egy a küldetés. „Következésképpen a világiak apostolsága részese az Egyház ugyanazon üdvözítő küldetésében és ez az apostolság az Úr által mindenkinek rendeltetése a keresztség és a bérmálás révén.” (Lumen Gentium. 33/b) „A világiaknak, akiket Isten – mint minden Krisztushívőt – a keresztség és bérmálás által az apostoli munkára küld, általános kötelességük és joguk, hogy mind egyénileg, mind társulásokban azon dolgozzanak, hogy az üdvösség isteni hírét az egész világon minden ember megismerje és elfogadja.” –írja az Egyházi Törvénykönyv 1983. Ilyen társulás a Mons. Novarese atya által létrehozott: 'A Kereszt Csendes Munkatársai, A Szenvedés Önkéntesei és Testvérei apostolátusa, melynek tagjai vagyunk. A világi hívők a papokkal és szerzetesekkel együtt vállalják az Egyház küldetését, közös a felelősségük. A világi hívők a világnak mindenféle feladatában, munkakörében a családi és társadalmi élet megszokott körülményei között élnek és tevékenykednek. Hivatásukat a kovásznak, sónak, és világosságnak evangéliumi példázata jól megvilágítja és jelképezi. Kovász: a világban való belső jelenlét, mert a kereszténység elsősorban magával az étellel terjed, ugyanis mi átadjuk gyermekeinknek, unokáinknak. Só: a szolgáló szeretet „megízésíti” környezetünk életét. Világosság: legyünk tanúságtevők szavunkkal is, ahogy tesszük ezt, mi, SZÖT-ösök, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit végezve szenvedő embertársaink körében. „Bármely keresztény hívő hivatásában az elsőbbség az ételszentségé.” Felelős elkötelezettség katolikus hitünk megvallására. Ahogyan mi is imádkozzuk a Szöt felajánló imájában: „Keresztény hivatásom tudatában, ma felajánlom és megújítom, kezembe téve ó Mária, a keresztségben vállalt kötelezettségemet...” Mi magunkat is, de a ránk bízottakat is arra kell neveljük, hogy katolikus hitünket egyre jobban megismerjük és megvalljuk. Az a kis mag, amit elültetünk gyermekeink lelkében Isten szeretetéről, talán csak évek, évtizedek múltán hoz gyümölcsöt. Gondoljuk arra, ahogy ez velünk is történt. Szüleink, nagyszüleink tanítottak az imákra minket, a szavak értelmét, mélységét megérteni, meggyőződéssel imádkozni, mennyi idő is kellett? A Szentlélek megadja számunkra a segítséget, ha megtanulunk figyelni szavára lelkünk csendjében. A Szentlélektől mindenki személyre szóló ajándékot, karizmát kapott a bérmálás szentsége által, ahogy ezt megélhettük a „Szentlélek szemináriumot” végzettek

is. Tudnunk kell: „A Lélek megnyilvánulásait pedig ki-ki azért kapja, hogy használjon vele!” Mit jelent a Szentlélek az apostoli tevékenységünkben?

Legyünk meggyőződve arról, hogy a Szentlélek minden apostoli műnek elindítója, folytatója és befejezője. A Szentlélek Isten keze, akarata, Isten tervének végrehajtója. Mi pedig eszközök vagyunk a jó Isten kezében. Ő mozgatott minket és így indulhattunk el mi is János atyával a közeli településeken ismertetni lelkesítő mozgalmunk tevékenységét. Reméljük, előbb utóbb beérik gyümölcse. Ahogy a Galatákhoz írt levél 5,16. versében olvashatjuk: „Lélek szerint járjatok!” A Szentlélek irányítja lépteinket. Erről egy konkrét eset jut eszembe: Azon a napon, amikor a Csík-somlyóra induló gyalogos zarándokokat kísértük, hazafelé menet találkoztam egy fiatalasszonnyal. Láttam, hogy orvostól jön, így érdeklődtem hogyléte felől. Kétségbeesetten beszélt betegségeiről, a ráváró műtétekről, családi gondjairól. Én csak hallgattam a zokogó asszonyt, próbáltam vigasztalni: ha hiszünk Istenben, van kihez fordulnunk segítségért, nemrég a szentmisén sokan felvették a betegek szentségét is. A válasza: tudod, én régóta nem járok templomba, már nem is nagyon tudom az imákat, pedig most szükségem lenne rá. Mit csináljak? Ekkor megszólalt a telefonom, János atya keresett. Elmondtam neki a történetet, és átadtam az asszonynak a telefont. Ő kérte atyát keresse fel. Egy óra múlva az asszony a lelki beszélgetést követően meggyónt, felvette a betegek szentségét és megáldozott. Az arcán is tükröződött a lelki béke. Megvolt a kíséző jelenlét is, ugyanis, én közben imádkoztam érte. Azóta már volt templomi szentségimádáson és a kis imafüzetem, amit valamikor egy budapesti SZÖT-ös testvértől kaptam és magam is sokat használtam, – most őt segíti. Miért kellett akkor arra mennem? Megállnom ezzel az asszonnyal beszélgetni? Miért akkor keresett atya telefonon? Nincsenek véletlenek! Hiszem, hogy a Lélek eszközei voltunk, hogy segítsünk egy lépést tennie Isten felé. Helyi csoportom tagjai, de bárki mondhatna hasonló eseteket. Ezért is, tudatosan minden havi összejövetelünket, tevékenységünket, mint ma is, a Szentlélekhez szóló imával kezdjük. Minden apostoli tevékenységünkben két kegyelemért imádkozunk: egyik: alkalmas eszközei legyünk a Szentléleknek, világosítsa meg értelmünket, erősítse akaratunkat, kifejező erővel ruházza fel beszédünket. Másik: tevékenységünket az emberek szívében is kísérsje a Lélek működése. Ezért

is fontos a kísérő jelenlét. Amikor a kis csoportból valaki beteget megy látogatni, a csoport többi tagja imádkozik azért, aki látogatni indul, és azért a testvérért, akit látogat. Fontos azonban, hogy megfogadjuk szent Pál utasításait a benső lelkiségre, ahogy a kapott karizmáinkat használnunk kell.

”Aki a prófétálást kapta, tegyen tanúságot a hit szerint!” A Horgony újságunkban is gyakran olvashatunk tanúságtételekről. „Keresztény szolgálat legyen mindazokban, akik tisztséget viselnek.” „Aki tanító, oktasson tudománnyal!” Hogyan beszélhetünk, vigasztalhatunk Isten igéjével, ha nem olvassuk a Szentírást, ha nem imádkozunk, ha nem műveljük magunkat lelki olvasmányokkal, valóságos költők verseivel?

A lelki önképzésnek mindegyikünk életében kiváltságos helyet kell elfoglalnia, hogy növekedjünk a Krisztussal való benső kapcsolatban. Rakamazi csoportunk számára hasznos volt például az elmúlt évben előadásokat készíteni az éves anyagból, hiszen a régi katekizmusi tanításokat újra felelevenítettük. Lelki olvasmányaink: pl. Mácz István, Gyökössy Endre könyvei és írásai, lelki útravalóinkat Boldog Teréz anya, Szent Katalin, Böjte Csaba testvér könyveiből vesszük. Ünnepeink, szentjeink rovatunk is ezért szerepel havi találkozóink programjában. Szent Pál további utasításai: „Aki buzdít, buzdítson, buzgósággal!” Akiben nincs buzgóság és nem él benne az Isten-szeretet tüze, másokat sem tud lángra lobbantani. „Aki jótékonykodik, tegye egyszerűséggel.” Az evangélium szerinti szolgálatban első helyen az ember személyi méltóságának a tisztelete áll. A szenvedő emberben Krisztus szenved, ezért is nagy tiszteletet érdemel. Meg kell tanulnunk beleélni magunkat a betegek, a magányosok és öregek lélektanába. Egy idős embert nem lehet gyerekként kezelni, a tehetetlenség, kiszolgáltatottság épp elég csüggesztő a számukra. A kisebbség érzése pedig az egészséges embereket is megkínózza. Pál apostol így folytatja tanítását: **„Aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömet!”** **„Az irgalmas cselekedet irgalmas szív nélkül semmit sem ér. Márpedig az irgalmas szív hírnöke az „evangéliumi mosoly”**. Mennyire igaz, dúlva-fúlva, haraggal a szívben csak mérgezni lehet környezetünket, önmagunkat is, és nem gyógyítani, segíteni. A szenvedő embernek néha elég egy kedves szó, apró figyelmesség, ahogyan ezt tette csoportunk karácsony és húsvét előtt, például egy szentkép, egy barkaág átadásával, amit magunkkal vittünk, együttérző mosollyal, imádságos lélekkel. Néhány gondolat az imaapostolságról, amelynek a SZÖT lelkiségi mozgalom keretén belül is fontos szerepe van. Szűzanyánk, a mi fővédnökünk, a Mária jelenések alkalmával buzdít az imára, engesztelésre. Ennek teszünk eleget, amikor a csoport tagjai különböző imaszándékokra végzik imájukat. Például a lelki adoptálás egy meg nem született gyermekért, Kis Szent Teréz Misszió, Szeplőtelen Fogantatás családjában, közös szentségimádási órák felajánlásai, zárandoklatok, stb. Lényeg: legyünk mindennapi keresztények, Máriával mondjunk hálaéneket mindenért, amit kaptunk az Úrtól. Végezetül: Minden hívő keresztény testvérem! Ne felejtjük el és fontoljuk meg, amit a szentmise végén a hívők elbocsátásakor a pap mond: „A szentmise véget ért! Küldetésünk van, járjunk Krisztus követségében!” Ehhez kérem mindnyájatoknak a Szentlélek bátorító, megerősítő kegyelmét Sarlós Boldogasszony, égi Anyánk oltalmazó segítségét!

MAGYAROK NAGYASSZONYA

Ferencz János atya

17

Kedves Testvérek! Több mint 100 esztendeje annak, hogy nekünk magyaroknak külön ünnepe lett a mai nap: Magyarok Nagyasszonya ünnepe. 1896-ban XIII. Leó pápa ajándékozott meg vele minket, annak emlékezetére, hogy Szent István királyunk országunkat a Boldogságos Szűz pártfogásába ajánlotta. Édesanyánk Mária, mi is neked ajánljuk a Családok évében a mai családokat. Te vigyázz ránk, és vigyázz a mai szülőkre, hitvestársakra, hogy egymáshoz hűségesek maradjanak, és az oltár előtt tett ígéretüknek megfelelően hitben, reményben és szeretetben neveljék gyermekeiket és unokáikat is. Kérünk vigyázz azokra a mai fiatalokra, akik már szentségi házasságot sem kötnek, de még polgárit sem, csak kényük-kedvük szerint ideig óráig együtt élnek, minden komolyabb felelősség nélkül. Ha ez így marad, ha ez a szabadosság tovább burjánzik, bizony szomorú jövő vár ránk, magyarokra. Bárcsak családjaink minden tagja feltekintene az Üdvözítő keresztjére és a kereszt nemcsak dísz lenne, hanem megváltásunk nagy árára figyelmeztető jel! Magyarok Nagyasszonya oltalmába ajánljuk gyermekeinket, hogy vezesse őket Szent Fiához Jézushoz tegye rájuk kezét és áldja meg őket.

Testünk a Szentlélek temploma, mégis naponta tesszük tönkre saját káros szenvedélyeinkkel és mértéktelenségünkkel. Jegyezzük meg: a lemondást nem ismerő, az önmagát megtartóztatni nem tudó ember előbb vagy utóbb önző lesz és nem közösségi. Nézzük meg, mit tudunk tenni mi keresztény hívők? Nos, nagy az imádság ereje! Soha nem volt nagyobb szükség elmélyült, csendes, alázatos imádságra, mint most! Ezért állítsuk vissza a családi közös imát és a vasárnap megszentelését. Mert amely család együtt imádkozik, az együtt is marad. A másik fontos a személyes példamutatás! A helytállás a munkahelyünkön, a családjunkban és a közösségi életben. A rászorulókat megsegítése, az öregek, rokkantak, betegek szeretetteljes gondozása. De el ne felejtjük, hogy nemcsak szóval és tettel lehet vétkezni, hanem mulasztással is! Őrizzük tehát tisztán testünket és lelkünket, egész valónkat. Tartsuk meg eskünket, amit hazánknak, Istenünknek és házastársunknak tettünk! Becsületes, nyílt tekintetű, dolgos és istenfélő emberekre van szüksége a jó Istennek, a családnak és sokat szenvedett magyar népünknek is. Nagyasszonyunkat kérjük, hogy tanítson és neveljen bennünket. Neki van hozzá figyelme, szeretete és hatalma. Kérjük, segítsen és tegyen készséggé bennünket a szeretet parancsának és Isten minden parancsának megtartására, és persze próbáljuk megszüntetni vagy legalábbis enyhíteni mások szenvedését. Magyar népünk és országunk most nagy válságban van. Égető szükség van engesztelésünkre, imánkra népünk jelenlegi vezetőiért, hogy hazánk és az egész magyar nemzet sorsa jobbra forduljon!

“Átalakítani a világot Isten szeretetével”. XVI Benedek pápa ezen megfogalmazása (a 2010-es év Úr-napi szertartás homiliájából) jelentősegteljesen leírja az általános és szolgálati papság feladatát az Egyház életében. Ezen értelmezési kulcs segítségével fogunk néhány spirituális jellegű témát fejtegetni, amelyeket a CVS-en belül a papi szolgálat sajátosságának tulajdonítunk.

Alapítónk, tiszteletreméltó Luigi Novarese egyik jelentősegteljes mondatával kezdünk, amely így hangzik: Szükség van papokra, akik szeressék a “kereszt tudományát”, szeressék a Szeplőtelen Anyát, akik magukat János apostolhoz hasonlóan a kálvária fiainak érezzék.” Gazdagítsuk ezen megfogalmazás tartalmát az egyházatyák néhány szövegével. A Didaké szerint (11,8) akik hivatottak a szolgálat gyakorlatára, azoknak folytatniuk kell Krisztus művét, úgy élve, mint az Úr. Krisztus életének folytatása tehát, aki azért jött, hogy szolgáljon (Lk 22,27). Figyelemmel követve az emberi szenvedés világát, úgy is értelmezhetjük a papi szolgálatot, mint Péter apostol tapasztalatát, aki a templomban tartózkodó bénának azt ajándékozta, amit ő is kapott (ApCsel 3,6). A papi szolgálat evangélizációs jelleget kap, meghívás krisztusivá válni, Krisztus életmódjában osztozni (vö L. PADOVESE, I sacerdoti dei primi secoli, testimonianze dei Padri sui ministeri ordinati, Casale M.to 1992, p. 21–22). Amaseai Asterio (püspök, Kappadociában született 335-ben) megfogalmazása különlegesen érdekes lehet. Ez az egyházatyá a papságot a “Kereszt szolgálójának” nevezi. Ez a központi gondolat folyamatosan jellemzi elmékedését. Visszatérve mons. Novarese idézetére, a “kereszt tudományára” irányuló szeretetünk nem más, mint a megfeszített Krisztushoz való hasonulásunk, figyelve személyi identitásunk növekedésére és felajánlva apostoli szolgálatunkat azoknak, akik szenvedésben élnek. Az Úr Jézus életmódjához való hasonuláshoz szeretnénk társítani egy máriás hasonulást is, a Szeplőtelen Anya iránti szeretetet. Luigi Novarese így nyilatkozott az “Ancora” folyóirat oldalain (1980, 4. szám, 5–63 o): “Szükséges megtanulnunk hinni és érezni saját keresztünk közelségében lelki Anyánk szívének jelenlétét, aki hűségesen mellettünk áll. Ővele, az Ő tanításának irányítása alatt meg kell tanulnunk beleegyezni az önfeláldozásba, hogy Krisztus búzájává, az üdvösség ostyájává, táplálékká és támasszá válhassunk. Ez a teljes apostollá válás egyetlen útja, Isten kegyelméből a tökéletesség, a hitelesség és a hatékonyság útja”.

A kereszt szolgálóinak lenni számunkra annyit jelent, mint a kálvária fiainak lenni. Ehhez kötődik alapítónk egy másik gondolata, amelyet a Salvifici doloris apostoli levélből merít, amely Krisztus keresztjét “élővizek forrásához” hasonlítja (vö. Jn 7,37–38). A forrás fogalmával jobban kifejezésre jut a “fiúság”. A Kereszt tehát adomány, a szeretet forrása. A Kereszt tesz minket az isteni szeretet szolgálóivá és tanuivá, s ugyanakkor az erre választ adó emberi szeretet lelkesítő szolgálóivá (mons. Novarese fogalmazásában “Jézus szeretetének gyümölcse szeretetet akar cserébe”). Hisszük, hogy különösen fontos segíteni a szenvedő személyt, hogy szeretet választat megvalósítsa, s ebben élete értelmét megtalálja, különösen, amikor a fájdalom mélypontját éli át. Ez egy olyan út, amelyet CVS papok és laikusok együtt járnak, egymást gazdagítva különbözőségükből fakadó kölcsönös adományaikkal.

AZ IMA HATÁSA

Lelkivezetőm egyszer megbízott, imádkozzam egy testvéreért, aki nagy beteg, kórházban ápolják már hosszú ideje és valószínűleg még egy darabig...

Bevettem őt a napi imaszándékaim közé, s mivel imádkozom általános, tehát azonnal nem mérhető szándékokra is, így nem firtattam, hogy alakul a tesó állapota.

Éltem mindennapi keresztény életem, eltelt két év.

Már egy ideje jártam egy közösség nyitott estjeire, ahol megjelent egy számomra idegen házaspár, akiknek a többiek nagyon örültek. Mint megtudtam, évekkal korábban rendszeresen jártak, de mostanában egyikük hosszas kórházi ápolása miatt nem tudtak jönni.

Miközben zajlott az est, kezdett gyanús lenni, hogy csak nem itt ül, akiért évek óta imádkozom?

Rákérdeztem az alkalom vége felé az illetőre, ő volna-e az?

Mindkettőnk boldogságára kiderült, hogy igen, Isten sokak imáját meghallgatva meggyógyította őt.

Hálát adok Istennek, hogy kérés nélkül megadta a bizonyosságot, hogy meghallgatja imáinkat.

Azt gondolom ez alól senki sem kivétel...

Farkas Eleonóra

HÁZ ÉS OTTHON

Ház és otthon ezer fajta.
Elmélkedjünk együtt rajta!
Otthonodat öltözteted,
alakítod rendezgeted.

A ház, amely lakni enged,
csupán él közösséged.
Alkalmazkodsز szabályához.

Az otthonod meleg fészek
múltba nyúló, szép emlékek.
Ültetgeted gyerekszívbe,
szeret megbecsülésre.

A ház lehet gyűjtő központ,
szükségszerű ellátásfront.
Lakóival ha beszélgetsz,
nem derül ki, ki mit érez.

Míg otthonodnak négy fala
élettered zöld udvara.
Benne terem verejtéked,
alkotókész munkás éned.

A ház elfogadást indít.
Tedd, amit elvárnak mindig!
Máskülönben majd kizárnak,
vagy különcknek titulálnak.

Otthonban fogan az élet.
Embert jobbító értékek...
Szülőkből áradnak mélyen
a természet értékével.

Otthon, avagy Ház birtokod?
vágyaidból megtudhatod...
Érzést uralsz? Tán az Téged?
Válaszolj ma arra kérlek!

ISTEN IGÉJE

„Legyetek megvalósítói az Igének, ne csak hallgatói" Jak. 1,22

Aki csak hallgatja tanításomat, de tettekre nem váltja, hasonlít az emberhez, aki házát homokra építette... Mt 7,24 stb.

Lényegileg egész kereszténységünk az Igére épül. Isten igéjének életre váltását minden keresztény gyakorolja. De - bár általában így van ez - életünknek nagyon sok pillanata van, amikor az igével ellentétesen cselekszünk.

„Bármit szóltok vagy tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek." „Akár esztek, akár isztok, tegyetek mindent Isten dicsőségére!" „Adjatok hálát mindenért" ,stb. A Szentírásnak vagy Jézusnak ezek a meghívásai az Istennel folyamatosan egyesült életre, a folyamatos hálaadásra, stb. nehéznék tűnnek. Egy intenzív igeélés - tapasztalatom szerint - a pap, a hívek, a fiatalok életében nagyon segít, hogy Jézussal, Istennel - a kicsiny cselekedetekben is - egyesült életet éljünk. Isten Igéje mag, amely ki akar kelni bennünk. Így ma a világ minden táján egyre több ember él, aki a Szentírásra alapozza a lelki életét.

A gyakorlatban hogyan éljük az igét?

1) Először legalább annyit határozzunk el, hogy minden nap (pl. a reggeli imában) próbáljuk átimádkozni, hogy ez az ige ma hogyan alakíthatja át életünket.

Majd tervezzünk el legalább egy-egy cselekedetet, ahol ez az ige konkretizálódik a felebaráti szeretetben is. (Isten abban él, aki szeret! Amit egynek tettetek...)

2) Az ige-élésének egy fontos próba-mondata: MIT TETTÉL ma, az Ige indítására? Mit tettél Isten iránti szeretetből, s mit tettél a felebarát iránti szeretetből?

3) Az Igéből fakadó cselekedet mindig Isten-szeretetet és ember-szeretetet jelent. - Az Ige Isten felé irányít - és mindig a felebarát felé is.

Azt jelenti: hogy amikor „élem az igét" ebben a cselekedetben valamiképp találkozok Istennel. S iránta való szeretetből cselekszem, illetve teszek valamit felebarátomnak. Jézus tanítása ismételtelen erről szól. Ezt fogalmazza

meg János apostol 1. levele: ha szereted Istent, szeresd embertársadat!...

4) Az Igéből való cselekvés örömet jelent: éppen mert találkozás Istennel.

(Lehet ez a legnagyobb fájdalom mélyén is: Isten jelenlétének felcsillanása: az iránta kimondott szeretet)

5) Az Igéből való cselekvés gyakran gyümölcsöt terem.

a) Az első gyümölcs – ami valamiképp mindig jelen van – maga a találkozás, benne Jézussal vagy maga a szeretet tette.

b) A másik gyümölcs lehet: ha az igéből fakadó cselekvés valamilyen sajátos, kegyelmi meglepetést okoz önmagának.

c) És Isten ajándéka lehet még egy gyümölcs: hogy az Igéből fakadó (Istennel egyesült) cselekvés valóban rendkívüli gyümölcsöt terem a felebarátban vagy a körülményekben.

Az Igét élőkét kezdettől fogva jellemezte az is, hogy megbeszélték egymással azokat a kegyelmi tapasztalatokat, amelyekre Isten szavának tettekre váltása közben tettek szert. A lelki élet nagy mesterei mindig is buzdítottak erre. Avilai Szent Teréz írja: «A vallásos emberek (...) között is természetes az, hogy világi hiúságokról, sőt helytelen dolgokról is szívesen beszélgetnek, de ha valaki igazán szeretni akarja Istent, vagy erről beszél, akkor felzúdulnak. Azt tanácsolom a mélyebb lelki életet élni akaróknak, (...), hogy beszéljék meg egymással azokat az örömeket és szenvedéseket, amelyekkel a lelkiéletben találkoztak. Ha valaki jó szándékkal beszél a belső

dolgokról, erősen hiszem, hogy hasznára lesz azoknak, akik hallgatják, és a beszélőben is növekszik a szeretet azáltal, hogy továbbadja másoknak is Isten ajándékait.» E tapasztalatok elmondása természetesen nem a jótettekkel való dicsekvést jelenti, vagy az azokban való tetszelgést, hanem Isten megtapasztalt világosságának és örömének továbbadását. Lisieux-i Szent Teréz írja: «Ha egy apró virág beszélni tudna, elmondaná, hogy mit tett érte a Jó Isten és nem próbálná jótéteményeit eltitkolni. Boldog, hogy elmondhatja mindazt, ami benne szép, mert tudja, hogy ami jó van benne, azt Isten irgalma tette.»

A tapasztalat elmondásakor a beszélő egyén többnyire azt mondja el, hogy miként próbált az isteni szó útmutatása szerint élni és cselekedni, és hogy az igéből táplálkozó élet Isten kegyelméből milyen „gyümölcsöket hozott”. Vagyis a tapasztalatok időben körülhatárolt, rövid történetek megfogható, konkrét eseményekről, amelyekben Isten kinyilatkoztatta magát és cselekedett. élet-szerű beszámolók bátorítást, teljesebb keresztény életre való indítást jelentenek a hallgatók számára, mert azt tanúsítják, hogy az Evangélium valóban tettekre váltható, és Isten valóban működik Igéje által.

Éppen ezért minden SZÖT-ös testvérünket bátorítunk, hogy osszák meg lelkiéletükkel kapcsolatos tanúságtételeiket, élményeiket, gondolataikat és juttassák el részünkre levél, e-mail vagy sms formájában, hogy a HORGONY -on keresztül ajándék lehessen a SZÖT nagy családjá számára.

Jézus a megtestesült Ige szülessen meg közöttünk újra és újra, hozza el a békét és a szeretetet családjainkba, közösségünkbe 2011 Karácsonyán.

A Szerkesztőség nevében kívánunk:

Áldott, Szent Ünnepeket!

ÚT A SZOMORÚSÁGBÓL AZ ÖRÖM FELÉ

Az élet lüktet, folyamatában mindig vannak megállásra ösztönző pillanatok: legyen szó örömteli eseményről vagy tragédiáról.

Isten mindig véleményt alkot életünkben jóváhagyás, vagy változtatásra készítés formájában. Ez az igénye teremtőként teljesen jogos, hogy ne bízzuk el magunkat e világ fölött aratott részleges sikereinkben. ugyanis mindenben a teljességet szereti.

"Rászorulók mindig lesznek veletek" hangzik Jézus szava ezért vannak hajléktalanok, más testi vagy lelki szükségletet igénylő emberek. Ide nyúlik vissza a hitben élőkeresztények próbája is, jelen esetben a miénk.

Édesanyám véletlenszerű balesetét próbálom életszerűen vázolni, bár ez még bennem is sok irányú sebeket tép fel, pedig már szerencsére itthon és együtt vagyunk.

Egy évvel ezelőtt november 10-én a SZÖT havi összejöveteléről tartottunk hazafelé autónkkal. Sajnos mindenki sietett, ajtókat zártak, így a wc-n már rendes szükségleteimet az eddigi módon nem tudtam elvégezni.

Ezért kellett leállni az út szélén. A rutinos befejező mozdulatok előtt a sáros, esős úttesten megcsúszott a lábam a kocsijához. Anya utána nyúlt, hogy visszahúzza a pillanat tört része alatt oldalra esett, én meg rá, mivel egyensúlyhiányomat már senki nem korrigálta. Fekve feltette a szemüvegemet, majd maga mellé húzva mondta: Nóri! Nem érzek semmit, zsibbad a lábam, biztosan eltört. Ezt a kijelentést kétkedve fogadtam, mivel 43 évem alatt már rengeteg veszélyes esése volt: kisasztalról, ablakpárkányról, stb... Az őrangyalai valamennyit kivédtek akiknek, ő mind a mai napig nagy tisztelője.

Azonkívül erős, találékony asszony, húsz éve rengeteg problémával küzdött meg családtagjainak égi vezetése által. Ezúttal azonban minden biztatás kárba veszett. Fél kézzel integetett a kocsi-jukkal elsuhanó, esetleg gondjaiba merülő embereknek, megelevenítve a sebekkel borított és a szamaritánus esetét. Azért "ők" is megérkeztek idővel, két fiatal autós személyében. Engem visszaültek az ülésre. Anyát pedig fél lábra állították. Őt hordágyra tették engem mellé ültettek, én meg a meglepődés ijedségével néztem akkor már a fájdalmát leplezni akaró Anyát.. Valahogy úgy, mint Mária a kereszt alatt rettegve nézte Fiát. Beszirenáztunk a város kórházának sürgősségi ambulanciájára. Engem visszaültek a tolókkocsimba, őt meg papírokkal ellátva ajtóról-ajtóra tolták. Reszketve fogtam marokra személyes holmiainkat, miközben úgy éreztem mintha lebegnék el-el suhant mellettem a fekvőkocsi. Bízattam magam: Isten biztos itt van, csak elrejtőzött valahol. Mintha kedvenc sorozatom, a " Vészhelyzet" szereplője lettem volna. Anyán segítenek, talán mégsem olyan komoly a baj... Ezen gondolatokkal küzdöttem zöld köpenyes orvosok és ápolók áramában a végeláthatatlan folyosón. Egy-egy elsuhanó személyzet sápadtságom okán vizet kínált. Azt, sem tudom mennyit vártam. Néha láttam anyát hordágyon tolvá, nyugodtan, törődő arccal... Odaszólt, hogy most éppen merre viszik, tartsak ki, mert együtt maradunk. Ekkor fájt először, hogy aki az életét, pályáját értem áldozta, fel, most kiszolgáltatva fekszik és én semmit se tehetek. Hiába kérdeztem mi történt, gépies derűvel mondták: minden rendben lesz! Egy barátságosnak tűnő, magas orvos az egyik rendelőbe kéretett és megvizsgált, s néhány rutinos vizsgálat által meggyőződött, hogy nekem nem történt bajom.

Közben kikérdezett és biztatott, hogy ő orvos és segít. Két ágyas kórterembe vittek, majd anyu két órás műtéten esett át. Ez idő alatt nem törődve a környezettel én hangosan imádkoztam, hogy a műtét miként sikerült nem tudtam, de az azt követő két nappól -amit még együtt töltöttünk-csak arra emlékszem, hogy a gyógytornász által javasolt gyakorlatokat nem tudta megcsinálni. A későbbiekben tudtam meg, hogy a csombcsonton darabos, szilánkos, spirál törés lett, meg eltört a csípőcsont is.

A főorvos úr keresztanyámnak - édesanyám testvére - aki időközben az autónk Bánhovátiba szállításáról is gondoskodva hozzánk sietett, azt közölte, mivel én nem sérültem meg és egyedül nem maradhatok otthonunkban rövid időn belül más lakhatást kell számomra keresni.

Keresztanyám hirtelen mást nem tudott kitalálni, mint átmenetileg az ózdi kórház krónikus osztályát. Ide kerültem egy hétig. Húgom és vőlegénye szállítottak el kocsijukkal, hazarohanva Budapestre. A velük töltött idő némi megnyugvást jelentett, hisz gyerekkorom óta ismerte mozdulataimat bár nem vérségi, hanem a szeretet köteléke fűzte családukba.

Az élet számomra lakatlan szigetere kerültem. A hét leforgása alatt átláttam a nagyon leépült emberek alapellátásáért könyörgők nyomorát képzelt hozzátartozóik jelenlétében, ugyanakkor a halál kapujában küzdő, s az élet ellobbanó szikráját remélő haldoklók végső menetét, megfűszerezve a módomban álló közvetített könyörülettel. Majd a hirtelen döntések végtelen dzsungelében bolyongtam fél kábultan az események végeláthatatlan sűrűjében. Én aki mindig anyával - mint egyetlen megmaradt közvetlen családtag biztonságával - és szeretetével konzultáltam meg mindent, most magamnak kellett átgondolni és átélni, sokszor kiszolgáltatva sokféle nézetű és érzelmű embernek.

Tehetetlenül feküdtem napról-napra, éjről-éjre, keresztanya fel-fel bukkanó, s néhány más jó ember halvány biztosságot adó árnyékában. Talán meg is bolondultam volna, ha Isten nem ismétli vissza az előző nyáron Egerszlókon Kerényi főtitisztelendő úrtól hallott záró gondolatokat: Most könnyű itt felismerni és dicsőíteni Istent, mint a táborhegyi három tanítvány! De ha lemegyünk a hétköznapi völgyébe, akkor kell valóra váltani a hallottakat! Vissza-visszatérve gondolataimban láttam a szabadtéri oltárnál. Az egyik látogatóm által kérettem közösségünk papját, Jézus által nyerve erőt a további útvesztőhöz.

Egy hét múlva átkerültem a kazincbarcikai kórház rehabilitációs osztályára, mely sokkal humánusabb, élén a keresztény szellemű főorvosnővel. Ez inkább szanatórium jellegű, ahol minden az emberekért van.

A sok megpróbáltatás miatt két éjjel rémálmom volt, felriadtam, de a szobatársak és az ápolók végül is segítettek beilleszkedni és anyáról a naponta bejáró keresztanyám mondott híreket. Sokan bejöttek barátok, író-társak és kedves ismerősök is vagy telefonon kerestek fel.

Ide már nemcsak befogadtak, mint a szállást kereső Szent Családot, de kezelésekkal különféle egyéni tornával fizikailag is felkaroltak.

Ugyanezt tették az öt hét után ide szállított anyával is, akivel először a kórház folyósóján találkoztam. Később egy kórterembe kerültünk, mint igazi karácsonyi ajándék. Istennek ezerszer hála!

A szeretet ünnepének közeledtével itt a kórházi ápolásunk idején is átélhettük ennek misztériumát. Mint a betlehemi jászolban fekvő Kisdedhez mentek a pásztorok, hozzánk is jöttek, akik szeretetüket, együttérzésüket akarták kimutatni, sőt mindkettőnk születésnapját köszöntötték.

MEGLEPETÉSEK. /távolról érkező rokonok, unokatestvérek/ Kórházi szobánk kis szekrénye lett az a hely ahová a "három királyhoz" hasonlóan hozták szívüklelkük "aranyát, tömjénét, mirháját" Lélekben is felkészülhetünk a Szent ünnepre, így bár az otthonunktól távol, de a Szentcsalád összetartozásával élhettük át a legszentebb ünnepet.

A karácsony elmúltával újabb megpróbáltatás következett. Egyik reggel a hátamon felfedeztek egy csúnya szemölcsöt, amellyel az orvos a miskolci bőrgyógyászatra utalt mentővel, keresztanyámmal így útra keltünk, hogy a bőrelváltozás milétét megállapítsák, s a vele való teendőket. A diagnózis: melanoma, melyet hamarosan műteni kell, hisz ez egy rosszindulatú bőrdaganat. Ott helyben, ambulánsan el akarták végezni a műtétet, de a körülményekre, a lelkiállapotomra való tekintettel ezt nem fogadtuk el. A nem éppen barátságos és emberséges orvosi hozzáállás mellett ez így egy máskori időpontra tevődött át. A kazincbarcikai kórházban visszatérve egy kicsit megnyugodtam, de ott volt bennem is, anyában is a félsz: ugyan milyen eredményt mutat majd a műtét? Erre január első napjaiban került sor, 3 napos ott tartózkodással egybekötve. Az egyedüllétemet, aggodásomat, lelki-tusámat egy kedves diósgyőri rokon igyekezett enyhíteni, akihez családunk szorososan kötődik. Felajánlotta, hogy a három napot, melyet Miskolcon kell töltenem, keresztanyával felváltva velem

tölti. Ez úton jelét adta kedvességének. Intézkedett, sőt mentővel visszakisért a rehabilitációra. Itt egy hónapon át megszorításokkal kellett tenni a mindennapoknak. A sebet víz nem érthette, nem tornászhattam, de a gyógyulás reményében meg kellett tenni.

Mindezek mellett nagyon sokan imádkoztak értem, értünk, s csak a későbbiek igazolták, hogy nem maradt reménytelenül. A szövettani vizsgálat nem mutatott rossz képet, de a biztonság kedvéért elküldték a Budapesti Semmelweis Egyetemre újabb diagnosztizálásra. Aggasztó visszajelzés nem jött, a seb is szépen gyógyult.

Így érkezett el az az idő, mikor felvetődött, haza lehet menni, de csak állandó segítséggel. Egy telefonos katolikus rádiós riport révén jelentkezett egy asszony, akivel ez a probléma megoldódott. Így tértünk haza otthonunkba ez év március 10-én. Négy hónapig volt segítségünkre mindenbem: házimunkában és az én bánásmódomban. Ezt követően pedig egy falubeli asszony vállalta a további ténykedést előre megbeszélte összegért.

Így élünk azóta otthonunkban a mindennapi dolgainkat téve, imádkozva azért, hogy ez az állapot tovább javulhasson. Tudom, hogy az út vége ez esetben relatív fogalom, de hiszem és érzem, hogy Isten meghallgatja a hozzá szívből fordulókat. Ő nem siet, de nem is késik. Én leckét kaptam az élettől, hogy a kis dolgoknak is örülni kell, és Isten görbe utakon is írhat egyenesen.

E cikk megírása többször is felzaklatott, de folytattam, hogy mások is meglássák, hogy nemcsak bajba került szálláskeresők vannak, hanem nyitott pásztorlelkű szállásadók is.

"Hányszor kell bennünket felébresztenie Jézus Krisztusnak! Velem nemegyszer megtörtént, hogy elbóbiskoltam és arra ébredtem, hogy az ölemből leesik a Bibliám. Egy-egy ilyen kis csattanás számomra mindig figyelmeztetés: - Kelj fel, fiam és csináld tovább, amit rád bízam! - Vannak ilyen kedves, különös, adventek.

Az advent nagy misztériuma: Jézus indul felém, és én indulok Felé. Milyen rövid az én utam: csöndben térdre ereszkedem az ágy előtt, vagy összeteszem a kezem és Rá gondolok.

Ha elkezdem Jézussal járni az utamat, miközben alakulok, ráébredek, hogy bár számomra sok ember teljesen kiállhatatlan a maga valójában, de csodálatos a maga jézusi valóságában! Arra gondolok, mennyit kell érte imádkoznom, mert Isten azért adta őt nekem, hogy küzdjek érte: legyen olyan amilyennek Isten szeretné őt látni.

Hónapok óta van egy egészen rövid reggeli imádságom:

Add Uram, hogy jobban szerethesek, mint tegnap! -Ennyi az egész. Szívesen átadom, mert ebben minden benne van.

Az igazi advent nincs naphoz kötve, azaz négy vasárnaphoz. Valahányszor a mi Urunk közeledik felénk, akár várjuk, akár nem: abban a pillanatban advent van. "

Részlet Gyökössy Endre: Szeress most!
című könyvéből

AZ IRGALOM AZ ENGESZTELÉS

Máriapócs lelki gyakorlat
II. rész

A lelki gyakorlatról szóló írásom folytatásában is kérem a Mindenható Istent, hogy Ő dolgozzon bennem, ne az én méltatlanságom. Ez azért fontos, mert úgy hiszem, hogy azt most is csak a Szentlélek segítségével tudom megfogalmazni, ahogy Szent Pál apostol Korintiakhoz írt 1. levél 12. fejezetében írja:

„Senki sem mondhatja: „Úr a Jézus”, csak a Szentlélek által”

A második napi lelki gyakorlatra amikor megérkeztünk, az egyéni gondjainkat kezdte felváltani keresztény embertársaink gondja is.

Szinte észrevétlenül, de annál határozottabban a Szentlélek munkálkodása – azaz ahogy az érsekatyá fogalmazott:

„Engedni kell, hogy az Isten dolgozzon bennünk”

És valóban miközben a terhünket megoszthattuk a szenvedés önkéntes testvéreivel, ilyen szavakat lehetett hallani a közösségi vezetőnktől – akit valljuk meg őszintén e nélkül is nagy tisztelet, és őszinte szeretet illet, hogy „ő úgy érzi igen erős benne az empatikus képesség”.

Mi viszont keresztény testvérek köszönjük, hogy vannak közöttünk olyan testvérek, akik a Teremtőtől ilyen kegyelmi ajándékot kaptak, hiszen ők már jó eséllyel indulnak a belső átalakulásra..

Így a küldetésük a vallásosságuknak, különös tekintettel az érsekatyá hiteles tanítására nem más a célja, mint ahogy maga a szó, „re-ligio” is jelzi. Keresztény testvéreim a szó latin kifejezés, melynek a jelentése: újraegyesítés. Azonban sokunkkal az a baj, hogy igyekszünk megmaradni egyetlen kis rendszeren belül – azaz mi is római katolikus rendszeren belül, a keresztény rendszeren belül, vagy a szenvedés önkéntes testvérei rendszeren belül – ráadásul úgy, hogy igazolva érezzük magunkat, és magabiztosak vagyunk. Úgy véljük, a birtokunkban van az összes válasz, pedig nem vagyunk túlzottan bölcssek. Isten igéje – az érsekatyá által mélyebb bölcsességre hív meg bennünket.

Az Úr – a Szentlélek segítségével az érsekatyá által közvetítve – egyetlen módon teheti ezt meg: szétzilálja rendszerünket. Ezt hívják szenvedésnek. Isten így mutatja meg, hogy az élet mindig nagyobb, mint ahogy pillanatnyilag elképzeljük. A hit lehetővé teszi, hogy szándékosan bizonytalan helyzetben éljünk, méghozzá azért, hogy Másra keljen támaszkodni. Isten minden csapással közelebb kerül hozzánk. Ezért kell az érsekatyának ilyen fáradhatatlanul hirdetni az Evangéliumot. Tehát az érsekatyá – akárcsak az első lelki gyakorlatunkon – nem kisebb feladatot vállalt, mint a széthulló valóságunkat újra összerakja egységes egésszé: emberit és istenit, férfit és nőit, menyzeit és földit, bűnt és üdvözülést, hibát és dicsőséget.

Szent Pál apostol ezzel kapcsolatban arról beszél, hogy „hasonlóvá akarok lenni Jézushoz halálában”, hogy eljuthassak feltámadásának megértéséhez.

A húsvét misztériuma maga az átalakulás rendje. A halál és a feltámadás által alakulunk át, valószínű többször is. Úgy tűnik, nincs más lehetőség a növekedésre és az átalakulásra.

Amíg nem kerülünk szembe egy nagyobb katasztrófával, barátunk, házastársunk halálával, esetleg házasságunk csődjével vagy, mint én, a házastársam halálával és a cégem csődjével is, addig rendre nem tudunk igazán átalakulni. Azért akarjuk a körülményeket megváltoztatni, hogy önmagunk megváltoztatását elkerüljük. A katolikus keresztények feladata, akik hisznek húsvét misztériumában: hogy segítsenek azokon, akik sötétségbe és ürességbe érkeztek. A hívőknek kell mondaniuk a fájdalommal küszködőknek, hogy mindez nem tart örökké, hogy van fény és meg fogják látni!

Nem csak ez marad! Bízbanak benne. Nem ugorhatjuk át a gyász időszakait, s nem rázhatjuk le a kétségbeesés periódusait. Végig kell élnünk. Arról van szó, hogy az életünknek vannak szomorú időszakai. A történelem kiemelkedő kultúrái úgy tekintenek ezekre, mint a viselősség időszakára. Mi pedig éppen ezt akarjuk elkerülni? Amikor elkerüljük a feszültséget, a kreativitást, akkor végül is, az átalakulást is elkerüljük. Így elkerüljük Istent, aki munkálkodik érdeklünkben, hogy belépünk a belső valóságba, és ott találjuk meg lelki erőforrásainkat. A fájdalom olyan aktivátor, amely arra kényszerít, bennünket, hogy válasszunk a fontos és a lényegtelen dolgok között. Rendszerint csak akkor mozdulunk, ha a régi válaszok nem működnek többé.

Talán mindennek ez a titka. Ez a tanítás sosem hagy cserben bennünket. A lelkét mindig táplálja és formálja az efféle bölcsesség. Talán igazolásul egy tanúságtévő: E cikk szerzőjében elevenen él az a riportfilm, ahol, és amikor, Szentgyörgyi Albertet – a híres Nobel díjas kutatóorvost –, arról faggatta a szerkesztő, hogy beszéljen a tudás a bölcsesség megszerzésének képességéről, lehetőségéről.

Ő a következőket válaszolta: Minden tudomány nyitva áll minden ember előtt, és kellő szorgalommal mind meg is tanulható. Van azonban egy képesség, ami nem tanulható meg, mert az isteni adomány. Az embernek az a képessége, hogy a dolgokat meg tudja, és meg is meri élni.

Azaz van benne valami olyan empatikus képesség, ami alkalmassá teszi őt bizonyos isteni bölcseségre.” Mi pedig keresztény testvérek nem ok nélkül mondjuk, hogy „éljük az Igét”.

Tehát azokat a bizonyos empatikus képességeket, kegyelmi ajándékokat a Szentlélek működése nélkül nem kaphatjuk meg. Ahogy a cikkem I. részét befejeztem, ahol utaltam rá, hogy az érsek atya mire tanított bennünket.

Most a második lelkigyakorlatot is e gondolattal szeretnénk kezdeni:

„Engedni kell, hogy az Isten dolgozzon bennünk”

Tehát az első napon megéltek szerint kívántunk tovább lépni a szív intelligenciájával, hogy a belső tudásban gyarapodhassunk.

A napunkat közös imával, az érsek atya által bemutatott szentmisével, kezdtük. A szentmisét követően az érsek atya a tanításunkat tovább folytatta. Bizakodva foglaltunk helyet a közösségi teremben. Érsek atya hűen a János evangéliumához:

Jézus és az Atya fejezetéhez, melyben Jézus is így tanította a tanítványait: „A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s tetteiket is az Atya viszi végbe, aki bennem

van. Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, s az Atya bennem. Ha másképp nem, legalább a tetteimért higgyetek.

Majd így folytatta.

Jézus végül is azt tanította – mondta az érsekatyá, hogy amit ő tesz, számunkra is elérhető.

Meg kell értenünk a következőket – folytatta az érsekatyá, méghozzá János evangéliumával, melyben Jézus így tanította a tanítványait:

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én véghezvittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek, s amit a nevemben kértek, azt megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiában, bármit kértek a nevemben, megteszem nektek.” (János evangéliuma 14. fejezetének 10-14-g terjedő verse)

E rövid, de fontos bevezető után tértünk rá a lelkigyakorlatunk fogalmaihoz.

A címben felsorolt fogalmak megértéséhez az érsekatyá – érezve a fogalom nehézségét Szabó Magda írónőt hívta segítségül, akitől idézett.

A világ, hatás ellenhatás!

Itt mindennek ára van, mindenért fizetni kell – mondotta.

Az irgalommal, viszont ha jól használjuk

Jézus Krisztus az irgalmasság!

Van ennek értelme? – kérdezte az érsekatyá.

Igen! – válaszolta.

Ahogy az Isten megbocsát mindenkinek, úgy nekünk is meg kell bocsátani!

Az otthonteremtés mindennek a lényege!

A megbocsátás kezdete a család!

A másoktól kapott sérelmekről szenvedünk!

A Miatyánkban benne van – ...ahogy Krisztus tanított benneteket, úgy imádkozzatok!

Kedves Keresztény Testvéreim!

Egy kis kitérőt kell tennünk a fogalom további megértése miatt. Csak azért is, mert egyébként – mi gyakorló keresztények is – sokszor az engesztelő imáink gyakorlása alkalmával szeretnénk tisztában lenni azzal, hogy kik is az irgalmasnővérek, és az örökimádás eredete honnan való.

Talán mi keresztények is, akik havonta szentségimádást tartunk sok esetben – ha fáradtságosnak tartjuk – ismerjük meg, hogy belássuk az igazi keresztények, a „karmeliták” hogy csinálják.

A Bernát-rend bencés apácái az örökimádást gyakorolják, mint az Oltáriszentségről elnevezett bencés apácák 529-ben történt, hogy az ördögöt, aki Subicó pusztába húzódott vissza (megöregedett; talán remetévé lett), a régi Apolló templomából, amelyben tanyázott, kikergette Szent Benedek, aki akkor tizenhét éves volt.

Az Örökimádás-rend nem fiatal, egészen 1649-ig nyúlik vissza. Ebben a nevezett évben két

ízben is megszenteltetették az Oltáriszentséget Párizs két templomában; borzalmas és elképzelhetetlen szentségtörés volt ez, felháborította az egész várost. A Saint-Germain-des-Prés nagyvikárius priorja egész papságnak ünnepélyes körmenetet rendelt el, amelyen a pápai nunciusz végezte a szertartást.

Ezt a bántalmat, amely a „Legméltóságosabb Oltáriszentséget” ért, nem lehetett elfogadni. Ekkor fogalmazódott meg, e célra a Szent Benedek-rendi kolostor alapítása 1653-ban. Tehát ez az eredete és története az Oltáriszentség Örökimádás párizsi bencés apácarandnek.

De térjünk vissza a kiinduló pontra, melyben mi keresztények szeretnénk tudni már csak azért is, hogy a mi szentségimádásunk milyen szerény. Az ő szabályzatuk szerint élő Bernát-rendi bencés apácák egész évben nem esznek húst, böjtölnek nagyböjtben és sok más, s külön, az ő részükre megszabott napon, éjjel egy órakor felkelnek első álmukból, és három óráig olvassák a breviáriumot és éneklük az énekeket. Az engesztelés: imádkozás minden vétekért, minden kicsapongásért, minden igaztalanságért, minden bűnért, amelyet csak elkövettek a földön. Tizenkét óráig egyfolytában, délután négy órától hajnali négy óráig. Az a nővér, aki az engesztelést végzi, ott térdel az Oltáriszentség előtt összekulcsolt kézzel. Mikor már a kimerültsége elviselhetetlen, hasmánt elnyúlik arccal a földre, karjait keresztbe kitarja; ez az egész megkönnyebülés. Ebben a helyzetben imádkozik a világ minden bűnöséért. Ez olyan felemelő, hogy már fenséges. Mivel ez a cselekmény egy oszlop előtt megy végbe, melynek tetején viaszgyertya ég, felváltva használják ezeket, a kifejezéseket: engesztelést végezni vagy oszlop előtt térdelni. Maguk az apácák alázatosságból jobban szeretik ezt az utóbbi kifejezést, amelyben benne van a bűnhődés és a megalázkodás gondolata. Engesztelést végezni olyan cselekmény, amelyben a lélek egészen elmerül. A nővér ott az oszlop előtt még akkor sem fordulna hátra, ha a villám ott csapna le a háta mögött. Ezen felül mindig térdel egy apáca az Oltáriszentség előtt. Ez a szolgálat egy óra hosszat tart. Úgy váltják fel mindig egymást, mint a katonák az őrségen. Ez az örökimádás. Semmire sem mondhatják azt, hogy ez az enyém. Nincs semmijük, és nem szabad ragaszkodni semmihez. Mindenre azt mondják: a miénk; az ingünk. Néha megkedvelnek valami kis tárgyat, egy-egy megáldott érmet. Mihelyt észreveszik, hogy kezdenek ragaszkodni ehhez a tárgyhoz, el kell ajándékozniuk.

Eszükbe idézik Szent Teréz mondását, akinek egy előkelő hölgy - éppen amikor be akart lépni a rendházba - azt mondta: „Engedje meg anyám, hogy elhozhassam a szent Bibliámat, amelyhez nagyon ragaszkodom”. Ah! Ön ragaszkodik valamihez? Akkor inkább ne lépjen be közénk.” Tilos bármelyiküknek is bezárkózni, és nem szabad otthonának, szobájának lennie. Nyitott celákban élnek.

Ha találkoznak egymással, az egyik ezt mondja:

„Dicsértessék és áldassák a legméltóságosabb Oltáriszentség!” A másik így felel rá: „Mindörökké.” A nap minden órájában az óraütésen felül hármat kondul a zárda templomának harangja. Erre a jelre a főnöknő, a szavazóanyák, a fogadalmasok, a laikus novíciák, s jelöltek félbeszakítják azt, amit éppen csinálnak, és valamennyien egyszerre mondják, ha például öt óra, van:

„Öt órakor és minden órában dicsértessék és áldassék a Legméltóságosabb Oltáriszentség!”

E szokás célja, hogy megszakítsa gondolataikat, és mindig visszatérjenek Istenhez, nagyon sok

szerzetesrendben megvan: csupán a formula változik. A cikkünk szerzője – ha megfigyeled kedves keresztény testvérem, kedves olvasóm – szintén nem ok nélkül, talán ugyanígy kívánja, hogy megszakítsátok a gondolatotokat, és ahogy tanított bennünket az érsekatya:

„Engedni kell, hogy az Isten munkálkodjon bennünk”

A mi szentségimádásunk vajon milyen?

A betegségből a megvilágosodásba:

Ahogy az érsekatya fogalmazott: A világ, hatás-ellenhatás, azaz a világ csak reflexió, visszautkröződés.

Nem a betegség a probléma: mi vagyunk a probléma – amíg az egós elme uralkodik bennünk.

Ha betegek vagy rokkantak vagyunk keresztény testvéreim, egy pillanatig se higgjuk, hogy valahogy kudarcot vallottunk volna! Ne érezzük magunkat emiatt bűnösnek! Ne hibáztassuk az életet, mondván, hogy igazságtalanul bánt velünk, de ugyanígy magunkat sem. Mindez ellenállás.

Ha súlyos betegség van, használjuk fel azt a megvilágosodáshoz! Bármi „rossz” is történik az életünkben, használjuk azt fel a megvilágosodáshoz! A cikk írójának magába mélyedő töprengéseit is – mely a csődhelyzet miatt alakult ki – talán így lehetne megfogalmazni: Ha én is ezen a ponton görcsösen kapaszkodnék vagy ellenállnék, azt jelentené, hogy nem vagyok hajlandó együtt úszni az élet áramlatával, s ezért még szenvedés is várna rám. Úgy tűnik, szükség van a szétesésre ahhoz, hogy valami új kezdhessen növekedni. Az egyik feltételezi a másikat.

Most érezte csak igazán a természettel való együttélésnek a hasznát. Ők tanították a létre – gondolta. A kis unokájával is a legelső szó, amit fontosnak tartott, hogy megértse, azt a szót, hogy „természetes”, azaz valódi. A látókörében lévő emberek pedig ezt nem értették a leginkább. Mindig a természetességét, valóságát akarták megváltoztatni.

Aki a természetet megérti, az megérti az életet is!

Ahogy Goethe fogalmazott: „A természetfelettihez a természetten keresztül vezet az út!”

Keresztény testvéreim! Amikor a szentségimádást végezzük – az önként vállalt szolgálatot – akkor tudatosodjon bennünk, hogy az a legjobb, amit tehetünk. Aztán lásd testvérem, hogy miként alakítja át a szentségimádással vállalt megadás csodája a szenvedést mély lelki békévé! Ez a te keresztrefeszítésed. Hagyd, hogy megváltássá és menybemenetellé váljon!

Máté evangéliuma erről így ír: „Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és megtaláljátok szívetekben a nyugalmat. Az én igám édes és az én terhem könnyű” (Máté 11: 29-30)

Mi lehetne ennél normálisabb?

De nincs menekvés, nincs más kiút!

Sok hamis kiút, sok álmelegoldás létezik – munka, ital, kábítószer, harag, elnyomás és így tovább

– de ezek nem szabadítanak meg a fájdalomtól, ezek nem engedik, hogy megtaláld, megtaláljuk

a szívünkben Isten békéjét. A szenvedés elfogadása utazás a halálba. Amikor szembenézel a heves fájdalommal, hagyod, hogy legyen, tudatosan lépsz a halálba. Amikor meghaltad ezt a halált, rádöbbsz, hogy nincs halál, hogy nincs már mitől félni. A kereszt útja – nem tudom eleget hangsúlyozni – a megvilágosodáshoz vezető régi, ismert út és az utóbbi időkig ez volt az egyetlen ösvény. Ám azért ne utasítsd el, és ne becsüld alá hatékonyságát! Ma is járható út. Azt jelenti, hogy életed legnagyobb rossza, a kereszted – Krisztus keresztje – a legjobb dologgá válik, ami valaha történt veled. Arra, hogy olyan legyél, mint Jézus Krisztus! Ne pedig olyan, mint az érsekatyá által mondott történetben.

„Az ember, aki sokallja a keresztjét és folyton levág belőle, a végelszámolásnál nem éri át az örökélethez vezető folyót”.

Mit gondolsz kedves testvérem, mennyi idő kell még, ahhoz hogy képes legyél a kereszthor-dozásra?

Mennyi fájdalomra van még szükséged, mire meg tudod hozni a döntést? Ha úgy gondold, hogy ehhez még idő kell, akkor megkapod. Hozzá a keresztet is.... Tehát meg kell tanulni szentségimádásunk alkalmával az Ige szerint élni, nehogy olyanok legyünk, mint a hitetlen ember.

A hitetlen ember:

E sorok írója egyszer tanúja volt egy olyan eszmefuttatásnak, egy beszélgetésnek, ahol minisztrásként elkísérte a gyóntatóatyját egy az – akkor 1958-ban – mint esküvői vacsorára meghívottakat egymás mellé ültették a városi pártbizottság vezetője mellé. A nevezett személy, aki pártsemináriumot végzett ember, kissé kaptatosan beszélgetett. Ott hangzott el a következő beszélgetés, ami teljes mértékben megdöbbsentette. Ez az ember nagyon messziről kezdte. „Mi a szemináriumban azt tanultuk, hogy nincs szükség Istenre. Egy csepp ecet egy kanál lisztpépbe keverve helyettesíti a fiát, a luxot. A cseppet meg a kanalat képzeljük el óriásnak, és kész a világ-egyetem. Az ember benne az angolna. Mire hát akkor az Örökkévaló Atya?

Atyám unom ezt a Jehova hipotézist. Arra jó, hogy az üresfejű emberek számát szaporítsa. Le azzal a nagy mindenséggel, amely felzaklat! Éljen a Semmi az nyugtot hagy! Köztünk szólva, s hogy ki-adjam, ami a bögyömben van, s hogy kellőképpen meggyónjak lelkiatyámnak, bevallom, én épeszű vagyok! Nem rajongok az ön Jézusáért, aki lépten-nyomon lemondást és áldozatot prédikál. Fösvény ad ilyen tanácsot a koldusnak. Lemondás miért? Áldozat! Mi végből?

Még nem láttam farkast, amely feláldozza magát egy másik farkas boldogságáért. Maradjunk csak a természetnél. Mi a természet csúcsán vagyunk, legyen hát a filozófiánk felsőbbes. Az én eszmém, aki bírja marja”.

Nos igen! Így válhat az ember farkassá, ha hit nélkül él! Rádásul annyira öntelt, hogy még be is vallja. De mi keresztény testvéreim nem a farkas, hanem a bárány, méghozzá, az „Isten báránya” követői vagyunk. Mert – ahogy a szentmisében is minden alkalommal elhangzik figyelmeztetésünkre: „Íme az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit!”

És minden szentmise bűnbánati ima után:

Pap: Irgalmazzon nekünk a mindenható Isten,
bocsássa meg bűneinket,
és vezessen el az örök életre!
Mi a hívek mondjuk: Ámen.

Kedves Keresztény Testvéreim!

A lelki gyakorlatról készült I. cikkem – melyet az érsekátya tanításáról írtam – és ezen írás elolvasása után a reflexiótokban megfogalmaztátok, hogy nem gondoltátok ezt rólam, nem tartottátok lehetségesnek, amit az írásomban tanúságtételként megfogalmaztam. Megvallom én magam sem, sőt egyenesen kizártnak tartottam volna korábban. De mint látható, Isten a Szentlélek segítségével megerősített és megtette, amit ember nem, de Isten megtehet. Az erő szakadatlanul munkálkodott bennem, miközben írtam. Ezért bízom benne, hogy Isten mindent megtehet.

Amire semmiféle emberi rábeszélés vagy ékesszólás nem képes, amit az ember legjobb szándéka sem vihet véghez, azt elvégzi Isten hatalma. Elveszi belőlünk a kőszívet és ad helyette újat, mely készségesen követi az Ő vezetését. Tehát nagy dolgokat várjatok Istentől ti is!

Isten véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet a bennünk munkálkodó erőnk szerint. Az imádkozó emberek csak akkor fordulnak bizalommal Istenhez, ha Isten csodálatos erejének meg tapasztalásában élnek. Életünk legnagyobb csodája: az ember szívének megújulása. Aki megtapasztalta, abban eldőlt az a kérdés, hogy léteznek-e csodák vagy sem, mert saját magában látja Isten csodálatos hatalmának legnagyobb bizonyítékát. Halálosan beteg lelke csodálatosan gyógygyult és most naponta Isten gyógyító erejéből él. Aki a legnagyobbat megtette, hogyan tehetné meg a többit is? És ahogy megmentette az én lelkemet, úgy másokat is életre vezethet. Imádságunk meghallgatásában is túlmegy azon, amit kérünk, vagy elgondolunk. Isten bennünk munkálkodó ereje által – ami által fenntart és mindenben átsegít – fogalmat alkothatunk arról, hogy ennek a hatalomnak nincs határa.

Mindent úgy tud és úgy akar irányítani az életünkben, hogy célhoz érjünk. Tehát ahogy az érsekátya tanított minket: „Engedni kell, hogy az Isten dolgozzon bennünk”

E sorok írója is újra ezt tette, amikor megpróbálkozott azzal a feladattal, hogy visszaadja mindazt a gondolatiságot, amit a második lelki gyakorlaton egy igazi kapocs által előadott tanítás hatása vált ki egy keresztény emberből. Most tehát újra arra kérem az olvasóimat – a feni megokolást is figyelembe véve – hogy ennek szellemében gondolja végig az írottakat, amely a kereszt által vezérelt ember megnyilvánulása – reflexiója volt. Tehát arra kérem olvasóimat, hogy egyetlen gondolatot vagy szót se tulajdonítsanak nekem. Mert nekem ebben most sem volt semmi részem. Minden a Szentlélek munkálkodása volt. Így az övé a dicséret, dicsőség, bölcsesség, erő tisztelet és áldás.

Zárásként – Tanúságtételként – álljon itt a kereszt által megvilágosodott új világ költőjének verse

is, amit az írásomban szerettem volna közölni veletek. Keresztény testvéreim, ha jól – „empatikusan” figyelsz – ezt az érzést fejezi ki. „Ő” is, csak sokkal szebben! Miért hívom segítségül a költészetet – ahogy az érsekatyja is hívta? Azért, mert a költészet valami isteni. A tudás közép-pontja. A költészet halhatatlanná teszi mindazt, ami legjobb és legszebb a világon. A költészet megváltja az elmúlástól az istenség látogatásait az emberben. A költők önmaguk által sem értett ihlet papjai; tükrei ama gigászi árnyaknak, melyeket a jövő vet a jelenre; szavak, amelyek az általuk sem értett fejezik ki, fanfárok, amelyek csatára hívnak; nem érzik át amit sugallnak; hatóerő, amely nem mozdul, de mozdít. Mivé lenne az erény a hazafiasság, bátorság, mívé lenne gyönyörű mindenség látványa, mívé lennének törekvéseink síron innen és túl, ha a költészet nem emelkednék fel, hogy fényt és tüzet hozzon ama örökkévaló tájakról, ahová a kiagyálás készsége nem szárnyalhat.

Úgy tetszik, mintha a mieinknél istenibb természet áramlana át rajtuk. Mindezt, s a lét hasonló állapotait elsősorban a legfogékonyabb képzetűek tapasztalják; s az így keletkezett lélek állapot minden alantas vággyal hadilábon áll. Az erény, a szeretet, a hazafiasság, barátság rajongása lényegében ilyen érzelmekhez kapcsolódik; s amíg a hatásuk tart, énjük valóságos tartalmában jelenik meg.

Hiszen a kereszt által motiváltan tudnak olyan verset írni, mint az „Álmom az Isten”. Így akarva, nem akarva: a költők a világ öntudatlan törvényhozói.

Utóirat:

A Horgony című újság terjedelmének korlátozottsága miatt a lelkigyakorlatról készült elmélkedés, tanúságtétel – az érsekatyja megfogalmazása szerint: reflexió – csak a második napról, azaz újra csak egy előadásról, az előadás reflexiójáról szól. Isten segítségével folytatjuk.

ÁLMOM: AZ ISTEN

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: a nagy Nihil, a Semmi,
A sorsom: menni, menni, menni,
S az álmom: az Isten.

Vele szeretnék találkozni,
Az álmommal, nagy bolond hitben
S csak ennyit szólni: Isten, Isten,
S újból imádkozni.

Nem bírom már harcom vitézül,
Megtelek Isten szerelemmel:
Szeret kibékülni az ember,
Mikor halni készül.

Ady Endre

MÁRIABESNYŐI VEZETŐKÉPZŐ

34

A L'ANCORA (olaszországi HORGONY) folyóirat terjedelmes cikkben számol be Magyarországi, nemzeti kegyhelyünkön, Máriabesnyőn megtartott vezetőképzés tapasztalatairól és magáról a kegyhelyről, Gödöllő városról, a barokk-stílusban épült királyi kastélyról, nem utolsósorban a mély történelmi gyökerű Mária-tiszteletéről államalapító Szent István királyunk felajánlása óta.

A képzést – melyet évek óta szervezünk – ebben az évben papjaink részére Luciano Ruga atya, a Kereszt Csendes Munkatársai Szenvedés Önkéntesei és Testvérei vezetője, világi testvéreink részére Anna Maria Cipriano nemzetközi elnök vezetésével tartottuk.

Természetszerűleg olyan előadások is voltak, amelyet közösen tartottak.

Papjaink részére Luciano atya a „Keresztrefeszített szolgálói” alapító atyánk, Luigi Novarese gondolatait domborította ki tanításában. Novarese atya valóban mindenkor a „kereszt tudománya”-nak szeretetére tanította a CVS apostolátus lelkeségét követő testvéreket, különösen nagy hangsúlyt helyezett a személyes identitás növekedésére, azoknak a szolgálatára állva, akik a fájdalom pillanatait élik meg.

Az egész képzés alatt különös hangsúlyt helyeztek mindannyiunk személyes fejlődésére.

Különösen is ráirányította a képzés figyelmünket az „Anyá tapasztalatára”, lelkeségi mozgalmunk máriás vonatkozására.

Mons. Novarese 1980-ban a következőket írta a csoportvezetőknek: Növekednünk szükséges a hitben és együttérzés lelki Anyánknak a kereszt alatti szívével. Ő hűségesen mellettünk áll. Vele, az ő tanításával, vezetése alatt kell elsajátítanunk ezt a tudományt elsajátítanunk. Tudatosan kell áldozatot hoznunk, hogy Krisztus

gabonája legyünk, a megváltás ostyái, támasz és táplálék.

A képzésen résztvevő világi testvéreink megújították a Szent Szűznek való önfelajánlást, ahogy alapító atyánk, tiszteletreméltó Luigi Novarese atya kérte Monforti Grignon Lajos tanítása szerint..

1 Isten szolgája 1977. augusztus 15-én a Kereszt Csendes Munkatársai tagjainak megerősítette, hogy „a felajánlás mindenekelőtt azt jelenti, hogy pontos választás előtt állunk, amely szent keresztségünkkel fűz össze minket: Istené akarok lenni és a felajánlaskor megerősítem, megújítom, kezembe helyezem ó Szeplőtelen Mária a keresztségi fogadalmamat..... A halállal részese akarok lenni Isten életének – miután részese akarok lenni Isten életének – ami szüntelen harc a bűn ellen. (...). A múltban talán elfelejtettük a mi életünknek a végső célját: szent akarok lenni”. A pénzügyi dolgok nem számítanak, a tudomány megszűnik, a

2 dominó eldőli,

3 csak az erények maradnak meg, csak a kegyelmi élet marad meg és megmaradva gazdagítja együttműködésünket a kegyelemmel. Tehát ez azt jelenti, hogy mi el akarunk érni a végső célhoz, ami mindannyiunk küldetése egyformán: „legyetek szentek”. Fontos Monforti Grignon Szent Lajos tanítását egybevetni mons. Novarese tanításával: időszakos tapasztalat és a CVS élete. Ki kell emelkednie valóban a „máriás jellemvonásoknak”, amelyek bennünk a szent keresztség valóságából születnek.

Felajánló ima Jézushoz Mária által

*Keresztény hivatásom tudatában ma
megújítom és kezedbe helyezem, ó Mária a
keresztségben vállalt minden kötelezettségemet.*

*Elutasítom a sátánt, minden csábítását és
kísértését és Jézus Krisztusnak szentelem magam,
hogy az Atya akarata szerint a hétköznapi
hűségében Jézussal együtt hordjam keresztemet.
Az egész Egyház jelenlétében Anyám és Úrnőm
által megvallak Téged. Jézusnak ajánlom és szen-
telem magamat, életemet, múlt-, jelen- és jövő-
beli jócselekedeteimet.*

*Rendelkezz velem és mindennel, ami hoz-
zám tartozik Isten nagyobb dicsőségére
most és az örökkévalóságban.*

Amen

HÍREINK

Római központunkban – amint az erről szóló cikkünkben olvasható – már elkezdődtek alapiatóatyánk boldoggáavatásának előkészületei. Imádkozzunk, hogy itthon is méltóképpen tudjunk előkészülni a Szenvedés Önkéntesei történetében egyedülálló eseményre!

Részlet Ferencz János atya vezetésével a Családok Évében az új tanév kezdetén „HANGOS, SZÖT SZENTÓRA”-ból a rakamazi Kálvária templomban a 24 órás szentségimádás keretében: “Urunk, Jézus Krisztus, Te mondtad: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltsátok meg nekik, mert ilyeneké az Isten országa!” (Lk. 18,16) Mi, a SzÖT lelkiismereti moz-

galmunk tagjai nem csak engedjük, hanem hívjuk, s el is hozzuk ide Hozzád szentségi Jézusunk éppen most, a tanév kezdetén a mi tanuló ifjúságunkat. Őszinte szívvel imádkozunk gyermekeinkért, nevezetesen azokért, akik most kezdték a tanulást, külön kérjük segítségedet az árvákért, a csonka családban élőkért, a mély szegénységben tengődő, a szenvedő és a beteg gyermekekért. Amikor most majd gyermekeink is előimádkoznak egy-egy imacsokrot, velük együtt mi is könyörgünk nevelőikért, tanítóikért és tanáraikért, hitoktatóikért és lelkipásztoraikért, és gyermekeink jó szüleikért.

Add Urunk, hogy kísérje felelősségteljes és fáradtságos munkájukat bőséges áldásod! Édes jó Szűzanyánk, Magyarok Nagyasszonyának közbejárására legyenek hazaszerető magyarok, hitüket gyakorló, erkölcsös keresztény fiatalok, Anyaszentegyházunk és egyházközségünk hűséges, segítőkész tagjai. Szentségi Jézusunk, fogadd kegyesen alázatos könyörgéseinket! Amen!”

Ezután a szülők könyörögtek, imádkoztak gyermekeikért!

Befejezésül a nagyszülők szeretetért imádkoztak!

**Szeretett egri SZÖT testvérünk
Várfi Józsefné Irénke 2011. november 18-án az örök hazába költözött.
Imádkozzunk Irénkéért!**

Szerkesztő: Borhy Mária

Szerkesztőség címe: 2141. Csömör, Szabadság út 70.

Telefon: 06 30 9495450

E-mail cím: borhym@mailbox.hu

Grafikai szerkesztő: Bokros Vera

Web szerkesztő: Kun Csongor

www.szot.andocsi.hu

Készült: a PANNONIA-PRINT NYOMDÁBAN

